

NIEUWE AVONTUREN

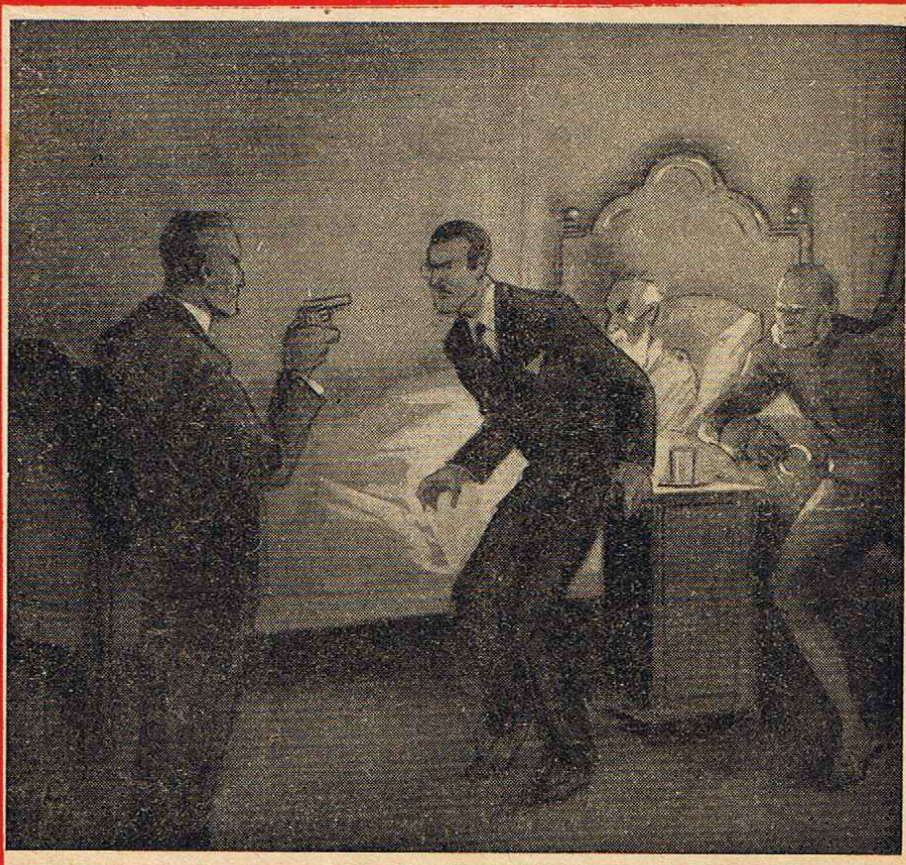
# Lord Raffles

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET HUIS IN DE VICTORIASTREET

N° 2346



WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)  
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt  
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## Het Huis in de Victoriastreet

### HOOFDSTUK I

#### EEN ZONDERLINGE ZAAK

Lord William Aberdeen was bezig zich in de slaapkamer van zijn villa, in de Cromwellstreet te Londen, in avondtoilet te steken.

Voor de grote, tot op de grond reikende spiegel staande, strikte hij met de grootste zorg zijn witte das.

Door een openstaande deur wisselde hij van tijd tot tijd enige woorden met een onzichtbaar persoon, die in het aangrenzend vertrek blijkbaar bezig was zich electrisch te scheren.

Nadat het witte strikje keurig op zijn plaats zat, nam Lord Aberdeen een grijs zijden rokvest van een stoel en trok het aan.

Langzaam knoopte hij een voor een de drie matgouden knoopjes dicht en trok het kledingstuk glad.

— Heb jij veel lust om vanavond naar de Windsor Club te gaan, Charles? riep hij door de openstaande deur.

— Wil je de waarheid weten, Edward? werd er teruggeroepen.

— De waarheid, de gehele waarheid en niets dan de waarheid.

— Nu, dan wil ik je wel bekennen dat de lust niet overgroot is, maar ik weet met de beste wil van de wereld niet, waar wij vanavond anders zouden moeten heengaan. Het seizoen is reeds geruime tijd afgelopen, onze beste acteurs vertoeven in de badplaatsen en het krioelt te Londen van vreemdelingen, zodat de hoofdstad voor een echte Brit ongenietbaar is geworden.

— Je hebt gelijk, riep Lord Aberdeen zuchtend, er staat ons geen andere

weg open.

— En het ergste is, dat wij deze hele week reeds in werkeloosheid hebben doorgebracht, riep de stem.

— Juist, dat is zeker wel het vervelendste van alles.

— Deed er zich maar weer eens een bijzonder geval voor.

— Accoord, maar je kunt moeilijk verlangen, dat wij bij voortdurend een slag slaan zoals bij de opgraving van de schat der Hugonoten op Sicilië.

— Je hebt gelijk. Ik kan het niet verlangen en toch doe ik het. Zo is de mens nu eenmaal.

— Laat ons hopen, amice, dat wij op de Windsor-Club, waar wij nu sedert een dag of vijf geen voet gezet hebben, weer iets vinden, dat ons ontrekt aan deze staat van niets doen.

— Ik deel die wens met je, Edward, werd er geroepen en op dat ogenblik verscheen er een knappe, nog jonge man in de deuropening, met blozend gelaat en lachende blauwe ogen, zeer elegant gekleed in een avondtoilet van onberispelijke snit.

— Het zou niet zo héél erg te verwonderen zijn, want je zult je wel herinneren, dat we in de zalen van de rijkste Club van Londen menigmaal de stof hebben gevonden van vele onzer meest opwindende avonturen.

— Ik mag het lijden, riep de jonge man uit, die niemand anders was dan de meest vertrouwde vriend van Lord Aberdeen, die zich van deze naam bediende om daarmee zijn ware hoedanigheid van Koning der gentlemen-inbrekers te verbergen.

Inderdaad, deze schatrijke lord, de meest bekende filantroop van Londen en misschien wel van geheel Engeland, was niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, die sedert enige jaren deze prachtige villa bewoonde, een der schoonste van de Engelse hoofdstad.

De man, die zoëven in de deuropening was verschenen, Charles Brand, was de vertrouwde van zijne Lordschap en beheerde sedert jaren diens onmetelijk vermogen, met een ijver en trouw en een nauwgezetheid, die hem de volle genegenheid en dankbaarheid van zijn

lordschap deelachtig had doen worden, terwijl deze tevens nog met banden van onbreekbare vriendschap aan de jonge man gehecht was.

John Raffles had nu eveneens zijn toilet beëindigd en vertoonde zich nu als de onberispelijke edelman, welke rol hij al zoveel jaren met onnavolgbare virtuositeit speelde.

— Zullen wij ons door Henderson naar de Club laten rijden? vroeg Brand, dan zal ik even naar de garage telefoneren.

— Och laat hem maar met rust, hij heeft vandaag al zoveel gereden, merkte Raffles op. Het is verrukkelijk weer, een wandeling zal ons na ons diner niet schaden.

— Ik verlang niets liever.

De twee vrienden namen hun hoge hoed ter hand, sloegen een overjas over de arm en begaven zich naar de vestibule, waar de oude kamerbediende, de grijze Gaston, de deur voor hen opende.

— Komt Mylord laat terug, als ik vragen mag, vroeg de oude man met een blik van trouwe aanhankelijkheid op het fijnbesneden gelaat van zijn meester.

— Ik kan het je werkelijk niet zeggen, Gaston, zei Raffles, terwijl hij de grijsaard vriendelijk de hand op de schouder legde, dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen.

De oude man zweeg zuchtend.

Hij was reeds lang dergelijke ontwijkende antwoorden gewend, welke hij steeds ontving op een vraag, die hem alleen door zijn gehechtheid aan zijn meester werd ingegeven.

De twee mannen knikten de kamerbediende nog eens vriendelijk toe en de zware straatdeur viel achter hen dicht. Zij liepen de kleine tuin door, die het huis van de straat scheidde en begaven zich op weg naar de Windsor-Club, een der meest exclusieve van Londen, in Oxfordstreet gelegen.

Het was inderdaad een heerlijke avond en de beide mannen genoten volop van de zachte lucht en de koelte die op de hitte van de namiddag gevolgd was.

Omstreeks half tien bereikten zij het clubgebouw.

De portier begroette Lord Aberdeen als vice-voorzitter van de Club met het nodige respect.

Zij gaven hun goed in de vestiaire af, en begaven zich naar de grote conversatiezaal, die tamelijk goed gevuld was.

Spoedig waren zij beiden in een gesprek gewikkeld met enige der leden.

Ongeveer een half uur later ging de deur van de conversatiezaal weer open en trad er een jonge man van omstreeks dertig jaren binnen.

Hij had een lusteloze houding en zijn fraai getekend gelaat zag bleek.

Flauw met de hand wuivend naar enige zijner vrienden, liep hij als met loden schoenen door de grote zaal, blijkbaar niet wetend wat hij zou uitrichten.

— Wat ziet Lord Sidney Fulton er vanavond beroerd uit, merkte Raffles fluisterend tot een der clubleden op, met wie hij in gesprek was.

— Men kan wel zien, dat gij vijf dagen afwezig zijt geweest, mylord, zei de aangesprokene lachend, dat is namelijk al vier dagen zo.

— Maar kent gij er dan de reden van? vroeg Brand, zich in het gesprek mengend, en aan wie het mistroostig uiterlijk van de jonge edelman eveneens was opgevallen.

— O, jawel, antwoordde de gevraagde, hij is nog steeds diep onder de indruk van hetgeen zijn zuster, aan wie hij zeer gehecht is, dezer dagen is overkomen.

— Hoe dat zo? vroeg Raffles belangstellend, daar hij, voor zover het met zijn aard in overeenstemming was te brengen, grote vriendschap voor de jonge burggraaf koesterde.

— Wel, men heeft haar een dag of vier geleden een buitengewoon kostbaar diamant halssnoer ontstolen, wat niet alleen als familiestuk, maar ook als sieraad van zeer grote waarde was. Onder juweliers werd het halssnoer op twaalf duizend pond sterling geschat.

— Dat is voor een halssnoer lang niet mis, zei Raffles, de adem zacht fluitend tussen zijn lippen latend ontsnappen.

— Het bestond, naar ik meen, uit

niet minder dan zestig stenen, waarvan een tiental van buitengewone grootte en allen van het zuiverste water.

— Waren zij bij de juweliers te Londen bekend? vroeg Raffles, wiens belangstelling was gaande gemaakt.

— Dat wil ik niet zeggen, maar toch zeker bij een tiental, was het antwoord.

— O, dat betekent niets, zei Raffles. Dat is evengoed, alsof het in het geheel niet bekend was. Weet gij wel, dat Londen ruim twaalfhonderd juweliers telt?

— Neen, dat wist ik niet, luidde het lachend gegeven antwoord, maar als gij het mij verzekert, mylord, dan wil ik het gaarne geloven.

— En is de zaak bij de politie aangegeven?

— Dat spreekt vanzelf.

— Heeft men niets kunnen ontdekken?

— Tot dusverre niets.

— Wie is met dat onderzoek belast?

— Naar ik hoor de jonge inspecteur Sullivan, een der beste krachten van de C.I.D.

— En is er nog geen enkel spoor gevonden?

— Geen enkel.

— Men heeft natuurlijk navraag gedaan bij alle juweliers, of hun misschien stenen te koop zijn geboden van buitengewoon zuiver water? En met gevolg?

— Gedeeltelijk. Bij vier juweliers had zich een man van middelbare leeftijd aangemeld, die in het bezit was van een zakje zeer fraaie, geslepen diamanten, die hij te koop aanbood.

— En heeft hij er van verkocht? vroeg Raffles haastig.

— Ja, twee juweliers hebben hem er tezamen vijf afgekocht. De anderen waren om een of andere reden wat lui-verig, misschien wel wegens de slechte tijdsomstandigheden. Maar daar komt Lord Fulton zelf aan. Als gij belang in de zaak stelt, kunt gij hem zelf wel nadere bijzonderheden vragen.

Inderdaad kwam de jonge burggraaf langzaam naar het kleine groepje toeslenteren, dat aan de grote leestafel in het midden van het vertrek zat.

— Nog steeds geen nieuws, mylord?

vroeg nu het clublid, waaraan Raffles zijn vragen had gesteld.

— Niets, niets en nog eens niets, antwoordde de jonge burggraaf mistroostig. De politie tast volmaakt in het duister. Zij heeft nu alle juweliërs winkels van enige betekenis streng in het oog doen houden, maar de dief heeft zeker onraad geroken en heeft zich niet meer laten zien.

— Ik vermoed dat Lord Aberdeen wel veel belang in deze mededeling zal stellen, zei de eerste spreker, terwijl hij lachend op de vice-president wees.

Sidney Fulton wierp Raffles een vragende blik toe.

— Ja, mylord, Mister Ferguson heeft gelijk, zei Raffles, terwijl hij Fulton hartelijk toeknikte. Ik kan er niets aan doen, maar ik stel in dergelijke zaken altijd het grootste belang, om een reden, die u waarschijnlijk weinig zal kunnen schelen.

— Mylord, zei de jonge burggraaf, terwijl hij naast de vice-president plaats nam, ik weet dat ik mij bevoorrecht mag gevoelen door uw belangstelling, gij hebt daar reeds meermalen blijk van gegeven. Tevens ken ik uw meer dan gewone schrandereheid, die ik vaak heb bewonderd, en benijd. Zeg mij eens eerlijk, zoudt ge denken, dat mijn zuster haar fraaie en kostbare diamanten, waar zij zo zeer aan gehecht was, nog ooit terug krijgt?

Raffles keek even zwijgend naar zijn keurig onderhouden nagels en zag daarop de jonge burggraaf vlak in het gelaat.

— Om daarop te kunnen antwoorden, mylord, zou ik de omstandigheden waaronder de diefstal plaats vond, nauwkeurig moeten kennen.

— Maar hebt gij dan de bladen niet gelezen? riep Fulton verwonderd uit. De meeste hebben zeer uitgebreide verslagen gegeven van het verhoor, dat men mijn zuster heeft laten ondergaan.

— Ik moet tot mijn spijt erkennen, mylord, dat ik sedert een week geen Engels blad heb aangeroord, behalve om er de stand der verkiezingen en Lagerhuis-debatten in te lezen. Maar zeg mij eens, of men alleen uw zuster Lucy

verhoord heeft.

— O neen. Mijn vader en mijn moeder ook.

— Anders niemand?

— O, ik ben er nog lang niet, riep Fulton uit. George Hearst, haar verloofde, en voorts alle bedienden.

— Die allen hun alibi hebben kunnen bewijzen?

— Zo niet hun alibi, dan toch hun volmaakte onschuld, riep Fulton half verontwaardigd uit. Dat was ook te voorzien, want ons dienstpersioneel is sedert lange jaren in onze dienst. Van de oude butler tot het kamermeisje toe.

— En allen staan zij volkomen boven verdenking?

— Volkomen.

— Gij sprak daar van de verloofde van uw zuster Lucy, hernam Raffles, ik wist niet, dat zij verloofd was. Sedert lang, als ik vragen mag?

— Ongeveer drie maanden.

— Ik behoef zeker niet te vragen of Mister George Hearst ook volkomen vrij uit gaat?

— Maar mylord, riep Sidney Fulton uit, terwijl een donkere blos naar zijn gelaat opsteeg, hoe kunt gij zo iets vragen? Mijn vader kende die van George al sedert veertig jaar, en de verloofde van mijn zuster zelf kwam al bij ons aan huis, toen hij nog een kleine jongen van zes jaar was. Sinds die tijd kent hij mijn zuster, en tot hun verloving was reeds drie jaren geleden besloten. Ik kan u dit alles zo in het publiek mededelen, omdat alle heren die hier zitten, mijn vrienden zijn en dit allen evengoed weten als ik zelf.

De drie of vier clubleden, die bij het gesprek aanwezig waren, knikten ailen ten teken van instemming.

— George is twee jaar geleden naar Indië gegaan, teneinde daar een betrekking te bekleden en reeds toen werd afgesproken, dat hij na anderhalf jaar zou terug keren en zich dan met mijn zuster zou verloven, waarop zij na enige tijd tezamen naar zijn standplaats zouden vertrekken, na hier in het huwelijk te zijn getreden. George keerde inderdaad een maand of vijf geleden terug en de verloving had plaats. Neen.

Eer ik hem zou verdenken, zou ik nog eerder geloven, dat mijn vader of ik de diefstal had gepleegd. Dat is volmaakt uitgesloten.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mon cher, dat ik deze vragen stel, zei Raffles op vriendelijke toon. Als gij wilt, dat ik mij een oordeel vorm, moet ik ook alle bijzonderheden weten. Mr. George Hearst is zeker gefortuineerd?

— Hij is in zeer goeden doen, en hij heeft buitendien een groot vermogen van zijn vader te wachten.

— Nu, dan is die zaak natuurlijk afgehandeld, antwoordde Raffles lachend. Aan kleptomanie zullen wij maar in het geheel niet denken. En bovendien steelt een kleptomaan wel, maar hij zal het gestolene nooit verkopen.

— George een kleptomaan, riep Fulton, ondanks zich zelve luid lachend uit. Hij is het gezond verstand in persoon en zo normaal van hersens als wie ook.

— Nu, zei Raffles, terwijl hij opstond, dan heb ik niets anders te vragen, dan mij nog enkele bijzonderheden mede te delen. Gij staat zeker wel toe, dat mijn vriend Charles Brand mede aanwezig is? Ook hij stelt het grootste belang in dergelijke gebeurtenissen en zijn helder oordeel kan u in deze misschien van nut zijn.

— Met het grootste genoegen, mylord antwoordde Sidney Fulton.

— Laat ons dan naar de biljartzaal gaan, ik heb zoëven gemerkt, dat die zo goed als verlaten is. Wij kunnen daar ongestoord praten.

— Trouwens zal het niet veel tijd vergen wat ik u te zeggen heb. Want al is de zaak nog duister, zij is met enkele woorden verteld.

De drie heren begaven zich gezamenlijk naar de biljartzaal, waarvan inderdaad slechts één tafel in gebruik was.

Daar namen zij plaats op een sofa, die tegen een der wanden geschoven was en Raffles bestelde whisky soda.

— Gij moet dan weten, dat mijn ouders vier dagen geleden, of om juist te zijn op maandag een soiree gaven, waarop enige hooggeplaatste personen aanwezig zouden zijn, ter ere van mijn

zuster Lucy, die op die dag juist meerderjarig was geworden.

— Voor gij verder gaat, onderbrak Raffles hem, terwijl hij zijn hand op die van de jonge burggraaf legde, wilt gij mij toestaan, dat ik uw mededeling hier en daar onderbreek, om u iets te vragen, dat mij belang inboezemt, en dat mij anders wellicht door het hoofd zou gaan?

— Natuurlijk, mylord, vraag gerust alles wat gij weten wilt, hernam de jonge man haastig, het zal mij een genoegen doen u te antwoorden.

— Het was een grote partij, nietwaar? Er zullen misschien extra bedienden gehuurd zijn?

— Ja, mylord, drie.

— Zijn die mensen ook verhoord?

— Allen, en voor zover de politie kan nagaan, staat hun onschuld onomstotelijk vast.

— Ik dank u, ga maar door als ik u verzoeken mag.

— Het was omstreeks acht uur en wij waren juist van tafel opgestaan. Het spreekt van zelf, dat George Hearst een der gasten was.

— Is hij uw speciale vriend?

— Mijn boezemvriend mag ik wel zeggen, riep Fulton op warme toon uit. Mijn zuster, aldus ging hij voort, is een zeer knap, vol slank meisje, en droeg 'n fraai gedecolleteerd avondtoilet. Lucy en haar verloofde waren in een gesprek gewikkeld, toen ik George plotseling met enig verwijt in zijn stem hoorde zeggen: «Maar Lucy, wat zie ik nu, draag je je diamanten collier vanavond niet, nu het feest toch ter ere van jou wordt gegeven»? Lucy keek mijn moeder even vragend aan alvorens te antwoorden, als verzocht zij haar om raad. «Zou ik het doen, moeder»? vroeg zij. «Welzeker, kind, waarom niet»? antwoordde mijn moeder. «Ik had gedacht dat je dat wel uit je zelf zoudt gedaan hebben. Bedenk dat er nog enkele hoge gasten komen vanavond». «Nu, dan zal ik het maar gauw aan gaan doen», zei mijn zuster opgewekt.

— Mag ik vragen waar het collier gewoonlijk was opgeborgen?

— Steeds in een geheim kluisje,

dat in de muur van haar slaapkamer was ingemetseld, en waarvan alleen mijn zuster de sleutel heeft.

— En wat gebeurde er toen?

— Mijn zuster verliet met haar verloofde het vertrek, beiden luid lachend en babbelend. In de deur liet George haar naar boven gaan, met de woorden: «Ik wacht wel op je en ga in de rookkamer een sigaret roken». Mijn zuster snelde naar haar slaapkamer, draaide het elektrische licht op en nam, na de kluis geopend te hebben, daaruit het étui met het kostbare collier. Zij zette het étui op tafel en opende het, maar... wat ik zeggen wil, mylord, ik ben toch niet te uitvoerig in mijn mededelingen?

— Volstrekt niet, mylord, antwoordde Raffles, integendeel, hoe meer gij mij in bijzonderheden afdaalt, hoe liever het mij is. Ga door, wat ik u verzoeken mag. Ik geloof, dat wat gij mij mededeelt, in de hoogste mate spannend belooft te worden.

— Maar spannend in een voor ons hoogst onaangename betekenis, antwoordde Sidney Fulton op bittere toon. Mijn zuster had het étui juist geopend en wilde het collier aandoen, toen haar kamenier aanklopte en binnentrad. Het meisje scheen nogal opgewonden en stak daardoor enigszins mijn zuster aan, die een zeer gevoelige natuur heeft en gemakkelijk beïnvloed wordt. «Wat is er?» vroeg mijn zuster toen het meisje binnentrad. «Mijnheer Hearst vraagt of u onmiddellijk even bij hem in de groene kamer wilt komen, antwoordde het meisje. Hij zegt dat hij zoëven een telegram heeft ontvangen.»

«Het is goed, ik kom dadelijk», antwoordde mijn zuster. De kamenier verliet het vertrek. Lucy deed snel de sieraden weer in het étui, deed de deur, toen zij de kamer uitging, op slot, nam er de sleutel uit en begaf zich naar de groene zaal. Daar zat George op haar te wachten met bleek gelaat en een geopend telegram in de handen. «Wat is er, George?» vroeg mijn zuster verschrikt. «O, dutje, antwoordde mijn aanstaande zwager, het zal wel niets te betekenen hebben, ik moet dadelijk

op het Ministerie van Binnenlandse Zaken komen, in verband met mijn aanstaande terugreis naar Indië. Er schijnt zeer grote haast bij te zijn. Ik ga dus even weg, maar belooft je, zo gauw mogelijk terug te zullen komen.»

— Een ogenblik, zei Raffles, die al die tijd met de grootste aandacht had toegelusterd, terwijl hij zijn hand ophief, had uw aanstaande zwager de ontvangst van dat telegram ook reeds aan uw ouders medegedeeld?

— Neen, hij wilde de oudelui daarmee niet lastig vallen. Mijn vader doet na het eten steeds een middagdutje en neemt het steeds hoogst kwalijk als men hem daarin stoort, terwijl mijn moeder zich bezighield met de voorbereidselen voor de avondpartij.

— Dat is heel begrijpelijk, zei Raffles langzaam. Dus George Hearst nam afscheid van uw zuster en verliet het huis met de belofte dat hij spoedig weer terug zou komen?

— Juist, hij zei dat hij dacht niet langer dan een uur te zullen wegblijven.

— Liet uw zuster hem zelf uit?

— Zij bracht hem tot aan de deur en wachtte zelfs tot de taxi voorstond, die hij had besteld.

— Wat deed zij toen?

— Toen was het eerste wat zij deed, natuurlijk naar haar slaapkamer teruggaan. De deur was nog steeds op slot, en zij moest dus van haar sleutel gebruik maken.

— Had zij het licht opgelaten?

— Ja. Zij opende het étui, teneinde het collier om te hangen, het diamanten halssnoer was verdwenen.

Even heerste er stilzwijgen.

Raffles streek zich enige malen met de hand over het gelaat, zoals hij gewoon was te doen, wanneer hij ingespannen over iets nadacht en hief toen langzaam het hoofd op.

— Het is een zeer merkwaardig geval, zei hij. Kunt gij aan de hand van een tekeningetje de ligging van die slaapkamer aanduiden?

— Met het grootste genoegen, zei Fulton, een blaadje papier uit zijn portefeuille nemend. Kijk, die kamer ligt aan de achterzijde van het huis, in de

rechtvleugel op de eerste verdieping. Met enkele lijnen gaf hij de situatie aan.

— Had uw zuster de gordijnen neergelaten?

— Dat herinnert zij zich niet goed meer, maar zij gelooft van wel.

— Zijn haar slaapkamer en de groene kamer dicht bij elkaar gelegen?

— O neen, een heel eind van elkaar. Het huis waarin wij wonen is een zeer oud huis, moet gij weten. Hier een paar treetjes op, daàr een paar treetjes af. Hier een gang, daàr een gang, een onverwacht portaaltje, een hoek om, wéér een gangetje, enfin een ouderwets doolhof.

— Hm, antwoordde Raffles, terwijl hij opnieuw de punten van zijn vingers bekeek. Natuurlijk riep uw zuster dadelijk het hele huis bij elkaar?

— Dat kunt gij wel denken. Zij viel half in zwijm er op haar kreten kwamen alle bedienden toesnellen. Een hunner ging mijn vader en mijn moeder halen en spoedig was het hele huis in rep en roer.

— Maar gij zelf, hebt gij van dat alles niets meegemaakt?

— Dat wil zeggen, ik kwam ook op het lawaai toesnellen, maar ik was dadelijk na de koffie naar mijn kamer gegaan, om een paar brieven te schrijven, die ik wilde afmaken, voor de partij begon.

— Natuurlijk hebt gij zelf dadelijk een onderzoek ingesteld om te trachten de dief, of de dieven te ontdekken?

— Natuurlijk. Mijn vader was te veel overstuur, maar ik heb direct het hele vertrek doorzocht, nadat ik een der bedienden Scotland Yard had laten oppellen.

— Iets gevonden?

— Niets anders dan een openstaand raam.

— Niets anders, riep Raffles uit. Me dunkt dat het van betekenis is. Het is duidelijk dat de dief door dat raam is binnengedrongen.

— Dat was ook onze eerste gedachte. Maar het zonderlinge is, dat de politie onder het raam in het geheel geen voetafdrukken heeft gevonden, ondanks de

zachte grond daar. Alleen terzijde van het huis bevindt zich een tegelpad, dat zich langs de hele muur uitstrekt, aan weerskanten.

— Zo, zei Raffles. Ik zal het onthouden. De politie heeft natuurlijk dadelijk nasporing gedaan?

— Ja, inspecteur Sullivan leidde het onderzoek, maar kon volstrekt niets vinden.

— Natuurlijk keerde uw zwager een uur later weer terug, zoals hij gezegd had?

— Ja, en gij kunt begrijpen, dat hij door het voorgevallene ten eerste was aangegrepen, daar hij het was geweest, die mijn zuster had verzocht de juwelen aan te doen.

— De soiree zal er wel enigszins onder geleden hebben?

— Dat kunt gij u voorstellen. Mijn zuster en ook mijn ouders, konden zich niet dan met de grootste moeite beheersen. Een ogenblik werd er aan gedacht de gasten eenvoudig terug te sturen, maar dat durfden wij toch niet te doen, daar er, zoals ik u reeds zei, hooggeplaatste personen onder waren.

— Het is een zeer merkwaardige geschiedenis, zei Raffles, met de kin in de hand.

— Maar zeg mij nu eens eerlijk, mylord, riep Fulton uit, of gij met uw bekende schranderdheid en doorzicht geen kans zoudt zien dit raadsel op te lossen? Gij kent mijn zuster immers persoonlijk?

— Ik heb althans het genoeg gehad een paar maal een kort gesprek met haar te voeren, antwoordde Raffles. Maar ik betwijfel ten eerste, of uw zuster zich dat nog zal herinneren.

— O, daarin vergist gij u toch, riep de jonge burggraaf met overtuiging uit, gij zult dat zelf natuurlijk nooit toegeven, maar wie ooit een gesprek met u heeft gevoerd, al is het nog zo kort, vergeet dat zo gauw niet. Als ik niet wist, dat gij niet gaarne dergelijke soirees bezoekt, zou ik u ook wel uitgenodigd hebben.

— Maar ditmaal zou ik dan toch gaarne gebruik maken van die uitnodiging, hernam Raffles, dat was ook mijn eerste gedachte.



aanleiding zijn om de plaatselijke gesteldheid eens op te nemen, zonder opzien te wekken.

— Zoudt gij dat werkelijk willen doen mylord? riep de jonge burggraaf verheugd uit, terwijl hij van de sofa opsprong, en Lord Aberdeen hartelijk de hand drukte. O, gij weet niet hoeveel genoeg en gij mij daarmee doet, want ik weet niet hoe het komt, maar ik stel een onbepaald vertrouwen in uw speur-talenten en uw geniale redeneertrant.

— Hoe komt gij daar eigenlijk bij? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat kan ik u niet zeggen, het is een soort intuïtie. Maar bovendien zult gij u misschien wel herinneren, dat gij een paar maanden geleden hier op deze zelfde plek in de Windsor-Club, zonder zelfs van de tafel in de leeszaal op te staan, een moeilijk vraagstuk hebt opgelost, waar de politie geen raad mee wist.

— Ja, ja, nu herinner ik mij wel zo iets, zei Raffles luchtig, terwijl hij eveneens opstond. Nu, mijn waarde Fulton voor het ogenblik valt er natuurlijk

weinig te doen.

— Haast is er overigens niet bij, zei Raffles, want meestal wachten juwelendieven maanden, en in sommige gevallen zelfs wel jaren, alvorens ze het wagen het gestolene aan de man te brengen. En nu neem ik afscheid van u, mylord, want het is al laat, en morgen is er wéér een dag.

— Maar ik kan er op rekenen, mylord, dat gij mij niet in de steek laat en spoedig met uw onderzoek begint?

— Morgen reeds, als gij wilt, Fulton, gij hebt mij slechts een uur te noemen, waarop mijn bezoek u het minst lastig zal zijn. Ik behoef u niet te zeggen, dat ik zelf het op prijs zal stellen, als er zo weinig mogelijk personen aanwezig zijn.

— Ik zal er voor zorgen, dat er niemand aanwezig is dan de familie.

— Uitstekend, mylord, dan nemen wij afscheid van u.

De drie heren verlieten de biljartzaal. Sidney Fulton begaf zich weer naar de grote conversatiezaal, terwijl Raffles en Brand het clubgebouw verlieten.

## HOOFDSTUK II

### ONDERZOEKINGEN EN COMBINATIES

— Willen wij naar huis wandelen, Edward, of neem je liever een auto? vroeg Brand, toen zij weer op straat stonden.

— Laten wij maar lopen, zei Raffles. de nachtlucht is uitstekend, als men eens na wil denken en het is nog altijd prachtig weer.

— Zoals je wilt.

Geruime tijd liepen de twee vrienden zwigend naast elkaar voort.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonken en van tijd tot tijd hoorde Brand hem binnensmonds enige woorden mompelen.

Eindelijk hief de Grote Onbekende het hoofd op en vroeg:

— Heb jij je al enige voorstelling gemaakt van dit zonderlinge geval?

— Lieve hemel, neen, Edward, riep Brand lachend uit. Ik loop er minstens even sterk over na te denken als jij, maar ik kom niet tot een oplossing. Ik heb slechts deze twee dingen gevonden: er is een diamanten halssnoer gestolen in een tijdsverloop dat de tien minuten bezwaarlijk kan te boven gaan.

— Laten we zeggen een kwartier, zei Raffles kalm.

— Dat is nog kort genoeg.

— Het is zelfs merkwaardig kort, be-aamde Raffles op eigenaardige toon en wat heb je nog méér geconstateerd?

— Het zonderlinge feit, dat de dief bepaald door het raam moet zijn binnengeklommen, en dat men toch geen voetsporen gevonden heeft.

— Ja, dat is ook héél merkwaardig,

zei Raffles op spottende toon, de man zal wel niet met een vliegmaschine zijn binnen gezeld. En dat hij zich van het dak heeft laten zakken is ook al heel onwaarschijnlijk, want dat zou men dan toch wel hebben gezien.

— Mag ik je eens een paar mogelijke oplossingen aan de hand doen, zei Brand, na weer enige tijd te hebben gezwegen.

— Ik luister. Er is niets zo goed om een helder inzicht in een zaak te krijgen, dan over die zaak met een schrander man van gedachten te wisselen.

— Nu dan, zou men niet eenvoudig door de gangdeur de kamer kunnen zijn binnengetreden en het raam na de diefstal hebben opengezet, om de justitie op een dwaalspoor te brengen?

— Dan zou de dief die gangdeur na de daad weer op slot hebben moeten draaien, merkte Raffles op.

— Natuurlijk. Maar hij kan wel een nagemaakte sleutel gehad hebben.

— Je hebt gelijk, dat is niet onmogelijk, maar dan moeten we aannemen, dat de diefstal toch weer door iemand van het bediendenpersoneel moet zijn gepleegd. Een buitenstaander, ik zelf heb het menigmaal gedaan, kan wel een wasafdruk nemen van het slot van een buitendeur, maar heel moeilijk, zo niet onmogelijk, van een deur die zich binnenshuis bevindt. Daarenboven moeten we aannemen, dat het op de avond van de partij vrij druk is geweest in de gangen van het oude patriciërshuis.

— Ja, maar niet voortdurend, dunkt mij, want de bedienden kunnen wel aan tafel hebben gezeten. Die eten meestal iets later dan de gezinsleden en die waren, zoals je ze zult herinneren, juist van tafel opgestaan.

Raffles verzinkte in nadenken en zei toen:

— Dat punt moeten wij goed vasthouden. Als men inderdaad door een deur een vertrek kan binnenkomen, dan moet het een reden hebben en een ernstige reden, waarom men zich de grote moeite geeft door een raam naar binnen te klimmen.

— Ja, laten wij eens over het raam spreken. Hoe stel jij je voor dat de dief naar binnen is gekomen?

— Daar kan ik niets van zeggen, omdat ik het huis nooit uit een inbrekersoogpunt bekeken heb. Als het een gladde muur is, als de dief geen hulp heeft gehad, en als het raam vrij hoog van de grond is gelegen, dan moet er natuurlijk een ladder gebruikt zijn. Maar als de muur, bijvoorbeeld, uit zware, hier en daar uitspringende natuurstenen is opgetrokken, en het raam niet zo hoog is, dan zie ik niet in, waarom de dief niet naar binnen kan zijn geklommen, door daarvan gebruik te maken.

— Nu, ik moet eerlijk zeggen, Edward, dat dit ongeveer alles is, wat ik van de zaak begrijp, en ik kan volstrekt niet inzien, hoe ons dat begrip tot een oplossing zou kunnen voeren.

— Geduld. Geduld, zei Raffles glimlachend. Rome is niet op één dag gebouwd en wij zullen moeten afwachten wat wij in het huis zelf te zien krijgen. Het lijkt mij, bijvoorbeeld, van belang om te weten of er zich een ladder in de buurt van het raam heeft bevonden en waar die ladder dan bewaard is. En dan, die groene kamer... wat duivel... Hij hield plotseling op en streek zich met de hand over het voorhoofd.

Brand wist natuurlijk niet, wat zijn vriend zo plotseling te binnen viel, maar hij dacht er niet aan een onbescheiden vraag te doen, die misschien de gedachtingang van Raffles in de war zou kunnen sturen.

Op geheel veranderde toon begon deze even later het afgebroken gesprek opnieuw.

— Heb jij de verloofde van Lucy Fulton al eens gezien? vroeg hij onverschillig.

— Ik meen, dat een mijner vrienden mij hem eens heeft aangewezen op de renbaan, antwoordde Brand.

— Hoe zag hij er uit?

— Héél goed herinner ik het mij niet meer, maar ik geloof wel, dat het een krachtige jonge kerel was, met een smal gebruind gelaat, donkere ogen en gitzwart haar.

— Dus je hebt nooit persoonlijk kennis met hem gemaakt?

— Neen.

— Dan zul je me een genoeg doen,

dat verzuim te herstellen en je zo spoedig mogelijk door Sidney Fulton aan zijn aanstaande zwager te laten voorstellen.

— Waarom als ik vragen mag?

— Och, je doet er mij een genoeg mee, antwoordde Raffles laconiek, is je dat niet voldoende?

— Ruimschoots voldoende, hernam Brand lachend. Maar je moet het mij niet kwalijk nemen; wij zouden ons blameren, als we ons onderzoek in die richting zouden uitstrekken.

— Daar denk ik ook volstrekt niet aan, antwoordde Raffles, terwijl hij de as van zijn sigaret tikte.

— Ik ben blij, dat ik het hoor, zei Brand. De familie van de jonge man, hoewel niet van adel, behoort tot de beste uit het land. Talrijke leden zijn in staatsdienst geweest en van de jonge Hearst zelf heb ik nooit anders dan met de grootste lof horen praten.

— Dat doet mij veel genoeg, antwoordde Raffles bedaard. Als ik mij niet vergis is het jongemens werkzaam op het ministerie van Binnenlandse Zaken.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, als ik het mij wel herinner, deelde de jonge Fulton ons zoëven mede, dat zijn aanstaande zwager op de avond van de diefstal een telegram ontving, hetwelk hem berichtte, dat hij onmiddellijk op het genoemde departement moest komen.

— Waarachtig, riep Brand uit, hoe kon ik zo stom zijn om dat te vergeten.

— Och, dat zijn van die kleinigheden, die het ene oor in en het andere oor uitgaan, hernam Raffles op vergoelijkende toon, waarin Brand echter zeer goed de zachte ironie hoorde doorklinken.

— Die baan aan het ministerie heeft hij zeker nog niet lang? ging Raffles door.

— Neen, dat kan niet, want hij is immers pas een maand of drie geleden uit India teruggekeerd?

— Juist, uit India... uit India, zei Raffles, terwijl hij zijn hoed afnam en zijn hand over zijn slapen wreef, en tot

Brand's grote verwondering herhaalde hij voor de derde maal uit India.

— Vind je dat zo vreemd, dat je dat wel driemaal herhaalt, vroeg Brand verwonderd. Het is toch in de voorname Engelse families een oud gebruik, dat men de volwassen zoons naar India zendt om zich daar een positie te verwerven? Dat hebben wij van de Nederlanders afgezien, die op dezelfde wijze, sedert de dagen der Oost Indische Compagnie, hun mannelijke afstammelingen naar hun Oost-Indische bezittingen plachten te zenden. Dat is nu natuurlijk uit, want de verstandhouding tussen de Indonesische regering en die van Nederland is, in hoofdzaak wegens de kwestie Nieuw-Guinea, niet bepaald ideaal te noemen en de Nederlandse jongelui zien in Indonesië geen toekomst meer.

— Ja, ja, zei Raffles op verstrooide toon; India is een uitstekend land om er carrière te maken. En een land waar ook heel wat kwaads gebrouwen wordt. Het klimaat werkt er zeer slecht op sommige geesten.

Brand keek zijn vriend met onverholen verbazing aan.

Hij meende eerst, dat deze in scherts sprak, maar Raffles' gelaat stond strak en ernstig.

— Maar Edward, zei hij, terwijl hij zijn hand op de arm van zijn vriend legde, het Indische klimaat mag dan noodlottig zijn voor sommige zwakke hersens, maar op George Hearst heeft het die invloed stellig niet gehad. Dat moet ieder normaal denkend mens begrijpen. Anders zou immers de oude Lord Fulton zeker zijn enige dochter niet aan hem hebben afgestaan?

— Wat ik zeggen wil, zijn de oude Fulton en de vader van George Hearst vrienden? vroeg Raffles, zonder op die uitval acht te slaan.

— O, ja, sedert lange jaren. Dat heeft immers Sidney ons zoëven verteld? De jonge George kwam al bij de Fultons aan huis, toen hij een knaap van zes jaar was.

— Nu, voor vanavond weet ik genoeg, riep Raffles op luchtige toon uit. Wij zijn zo in ons gesprek verdiept geweest, dat wij helemaal niet op de weg

gelet hebben, wij staan warempel al voor het hek van ons huis.

— Het is geen wonder, want de zaak is ook buitengewoon belangwekkend, bekende Raffles. Ik geloof niet, dat ik in mijn leven zulk een biezonder geval te onderzoeken heb gekregen.

— En weet je wat het eigenaardige is? vroeg Brand fluisterend, terwijl hij om zich heen keek, teneinde zich te vergewissen, dat niemand hem beluisterde.

— En dat is?

— Dat jij, die gewend bent de brandkasten van anderen te verlichten, nu voornemens bent om een andere man zijn gestolen schatten terug te bezorgen.

— Och, kwam Raffles schouderophalend, verandering van spijs doet eten en de zaak is van een zekere pikantheid niet ontbloot.

— Dat is zij zeker niet, bevestigde Brand lachend.

Raffles, die ondertussen een sleutelbos aan een zilveren ketting uit zijn zak had gehaald, opende de voordeur, en de beide mannen traden de vestibule binnen, waar de oude Gaston knikbollend op de grote eikenhouten halbank zat.

Het boek, waarin hij had zitten lezen, was hem uit de hand gegleden en lag voor hem op de grond.

Raffles nam het op en las glimlachend de titel.

— « De confessies van Jean Jacques Rousseau », zei hij fluisterend.

— Een zeer verheven lectuur voor een kamerbediende, merkte Brand lachend op. Maar laat ons eerlijk zijn, Gaston is dan ook geen gewone bediende.

— De Grote Onbekende zou geen gewone kamerbediende wenssen, merkte Raffles hooghartig op, terwijl hij het boek weer neerlegde op de plek waar hij het gevonden had.

Daarop gingen zij beiden enige schreden terug en Raffles kuchte luid.

De brave grijsaard schrikte wakker en wreef zich de ogen uit.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mynheer, dat ik u niet heb horen bren-

nenkomen, zei hij, terwijl hij het werk van de Franse filosoof snel opnam en in zijn zak stak.

— Het doet er volstrekt niets toe, zei Raffles vriendelijk, terwijl hij de oude man op de schouder klopte, je kunt nu wel naar bed gaan, maar zet eerst nog even een klein souper voor ons klaar.

De oude man boog en verwijderde zich, na jas en hoed van de beide heren in ontvangst te hebben genomen.

Raffles en Brand begaven zich naar de bibliotheek, wierpen zich in de gemakkelijke stoelen aan het venster en staken een sigaret op.

— Die zaak schijnt je maar niet los te laten, Edward, zei Brand glimlachend.

— Zij heeft mij integendeel vast in haar greep, amice, zei Raffles, en je weet wat dat zeggen wil. Ik zal niet rusten, geen dag en geen nacht, voordat ik dit raadsel heb opgelost.

— Dan zal er wel wat werk aan de winkel zijn voor ons.

— Ja, stil zitten kunnen wij zeker niet.

— Ga ik morgen met je mee, als je je naar het huis van de Fultons begeeft?

— Dat zou ik op prijs stellen, want je kunt me waarschijnlijk wel van dienst zijn. En bovendien is je opmerkingsgave zo ontwikkeld, dat jij allicht dingen opmerkt, die aan mijn aandacht ontsnappen. Je moet niet vergeten, dat ik veel te vragen heb, terwijl jij je er toe kunt bepalen, je ogen wagenwijd open te zetten, en liefst ook je oren.

Op dat ogenblik kwam de oude Gaston zeggen, dat het souper in de kleine eetzaal gereed stond.

De beide vrienden stonden op en begaven zich naar dit vertrek, waar zij de maaltijd gebruikten en nog enige tijd over het zonderlinge geval beraadslaagden.

Daarop begaven zij zich ter ruste, Brand in de hoop, dat de nacht hem raad zou brengen en Raffles met een peinzende, zonderlinge trek om de mond, die hem zelfs in de slaap niet scheen te verlaten.

## HOOFDSTUK III

## TEN HUIZE VAN DE FAMILIE FULTON

De volgende ochtend was Raffles reeds zeer vroeg wakker en op de been.

Toen Brand op zijn beurt opstond en de oude Gaston binnentrad om hem bij zijn toilet behulpzaam te zijn, vernam hij van deze, dat Raffles reeds herhaaldelijk getelefoneerd had, en hij van zijn kant druk was opgebeld.

Brand verwonderde er zich niet eens bijzonder over, daar hij wel wist, dat Raffles, zodra hij een of andere grote zaak ter harte had genomen, een ongehoorlijke ijver aan de dag legde, die geen ogenblik verflauwde voor hij zijn doel had bereikt.

Hij kleedde zich snel aan en begaf zich naar de eetzaal, waar hij in zijn eentje het ontbijt moest nuttigen, daar Raffles reeds geruime tijd eerder van tafel was opgestaan.

— Ik zal die man nooit kunnen evenaren, zei hij zuchtend bij zichzelf. Wij zijn toch even laat naar bed gegaan, onze hersens hebben even hard gewerkt en toch is hij enige uren vroeger dan ik, terwijl ik maar nauwelijks uitgeslapen ben.

Op dat ogenblik deed de heldere stem van Raffles hem opkijken.

Raffles stond voor hem, gekleed als melkbezorger, met een pilo broek aan en een wit buis.

Een vuurrood pruikje met sluik haar en een paar bijna witte wenkbrauwen verleenden aan zijn gelaat een niet al te snugger uiterlijk.

Het duurde even voor Brand van zijn verbazing gekomen was.

— Wat moet die verkleedpartij voorstellen? vroeg hij ten slotte.

— Och, deze of een andere, antwoordde Raffles luchtig, het was mij er alleen om te doen mij zelf niet te zijn.

— Nu, dat is je dan uitstekend gelukt, want als ik je stem niet gehoord had, zou ik je zeker niet hebben herkend. Ga je de deur uit in dat fraaie

pakje?

— Ja, ik ga eens wat rond kuieren. A propos weet jij waar het bewuste huis van de ouders van George Hearst gelegen is?

— Ja zeker, dat heb ik van Sidney Fulton vernomen. Victoriastreet, zeven en dertig. Ga je daar heen?

— Och, misschien voert mijn weg er mij wel langs, antwoordde Raffles onverschillig.

— Je kunt het natuurlijk doen, maar het zal, dunkt mij, een enigszins zonderlinge vertoning maken, als een melkboer door de straten van Londen kuiert, vergezeld door een gentleman als jij.

— Dus ik zal hier maar kalm op je wachten?

— Doe dat. Ik blijf trouwens niet lang weg. Tot ziens.

En voor Brand nog een woord had kunnen zeggen, was Raffles verdwenen.

Brand keek hem hoofdschuddend na en mompelde in zich zelf:

— Ik weet zeker, dat hij al een spoor volgt, Maar welk? Welk?

Toen Raffles de deur uitkwam, stond er een keurig wagentje op rubberbanden naast het trottoir geparkeerd, dat Raffles op onnavolgbare, vakkundige wijze begon voort te duwen. Hoe hij aan dat wagentje, beladen met een grote heldergeschuurde zinken tank en talloze melk- en yoghurtflessen, gekomen was, daarover zou Henderson misschien een boekje kunnen opendoen.

Hij richtte zijn schreden naar de Victoriastreet en belde op nr. 37 aan.

Een huisknecht met een mistroostig gezicht deed hem de deur open.

De bediende keek de vreemde melkboer verbaasd aan en zei:

— Wat moet jij hier, man?

— Wat ik hier moet? vroeg Raffles met prachtig geveinsde verbazing. Ik kom melk brengen, zoals mij gezegd is.

— Maar, dat kan je niet gezegd zijn,

hernam de huisknecht verwonderd. Wij hebben hier reeds jaren dezelfde le-verancier en die is vanochtend al ge-weest.

— Zou ik mij dan in het huisnum-mer vergist hebben? vroeg Raffles on-nozel.

— Dat is best mogelijk, zei de huis-knecht spottend.

— Maar kun je er nog niet wat bij gebruiken? drong Raffles aan. In een groot huishouden kan men altijd wel een flinke hoeveelheid melk gebruiken.

— Hoe weet je dat het hier een groot huishouden is, zei de huisknecht, het is integendel heel klein, mijnheer, me-vrouw en de jonge meneer George, en die zal zich wel niet aan melk verslik-ken, voegde hij er op zachte toon aan toe, maar toch niet zo zacht, of Raffles had hem verstaan.

— Zo, dus jouw jonge baas is nogal gesteld op een hartige dronk, vroeg hij vrolijk.

— Gaat jou geen bliksem aan, vent, zei de huisknecht ruw, terwijl hij een gebaar maakte om de deur te sluiten.

— Hé, zeg, hou je gedekt, broer, riep Raffles, als mannen onder elkaar kunnen we het er toch wel over eens zijn, dat het niet zo erg is, als een jongmens van een neutje houdt; ik lust er ten minste wel een op zijn tijd. Dus geen melk nodig?

— Neen, antwoordde de huisknecht, die onder het gepraat van Raffles maar heel weinig ontdooid was.

Terwijl hij de deur dicht deed, riep hij nog:

— Tabé, hoor, ik heb nog meer te doen.

Raffles wierp nog een vluchtige blik op het huis en keerde toen in gedach-ten verzonken naar de Cromwellstreet terug.

— De jonge George Hearst schijnt na zijn terugkeer uit India tamelijk veel veranderd te zijn, mompelde hij in zich-zelf. De huisknecht zei me wel niet di-rect, dat hij aan de drank verslaafd is, maar er was toch wel uit zijn woor-den op te maken, dat hij ze lustte. Het is een wonderlijke zaak. Zou je soms geheel en al op een dwaalspoor zijn,

Raffles, en van voren af aan moeten beginnen?

Raffles reed het wagentje naar de garage en verkleedde zich dadelijk in zijn slaapkamer. Vandaar begaf hij zich naar de bibliotheek, waar Brand hem wachtte.

— Je bent nogal gauw terug, zei deze. Vlugger dan ik dacht. Heb je iets ont-dekt wat je van nut kan zijn?

— Misschien, antwoordde Raffles op afgemeten toon. Zeg eens, de jonge Hearst was zeer matig in zijn levens-wandel, is het niet?

— O ja. Nooit iets ten nadele van hem gehoord of gezien. Wat je noemt een degelijke solide jongen.

— Je schijnt het niet erg te geloven? voegde hij er aan toe.

— O, ik geloof alles, antwoordde Raf-fles, terwijl hij een sigaret opstak en de « Times » opnam.

Brand achtte het geraden geen aan-merkingen meer te maken en ook gen vragen te stellen.

De beide vrienden maakten voor de lunch nog een wandelrit in Hyde Park en kleedden zich vervolgens zorgvuldig aan voor hun bezoek aan de familie Fulton.

Raffles liet de auto voorkomen en omstreeks drie uur reed Henderson de beide vrienden in de grote Rolls Royce naar het huis der grafelijke familie Fulton.

— Kom over een uur maar weer te-rug, James, beval hij de chauffeur, toen zij waren uitgestegen.

De auto reed weg en Raffles wierp een snelle, maar onderzoekende blik op de voorgevel van het huis.

— Het is inderdaad een zeer oud ge-bouw, zei hij. Zoals ik zie, is het aan drie zijden door de tuin omgeven. Men kan tenminste dit lapje grond voor de huisdeur die naam bezwaarlijk geven.

Raffles was intussen op de huisdeur toegetreden en trok aan de ouderwetse zware bel.

— Lord Fulton schijnt niet veel geld over te hebben voor moderne vernieu-wingen, merkte hij glimlachend op. Hij zal toch niet zuinig moeten worden op zijn oude dag?

— Dat is heus niet onmogelijk, zei Brand. Ik heb me laten vertellen, dat de oude heer in de laatste tijd aanzienlijke verliezen heeft geleden door het plotseling achteruit lopen van de effecten, waarin zijn fortuin voor een gedeelte belegd is, en ik meen ook wel aan kleinigheden te hebben gemerkt, dat de familie Fulton inderdaad niet meer op zulk een grote voet leeft, als vroeger.

— Zo, mompelde Raffles. Deze informatie maakt de zaak er niet bepaald helderder op.

— Had ik haar dan maar liever voor mij moeten houden? vroeg Brand lachend.

— Daar is natuurlijk geen sprake van integendeel, je zult mij een genoegen doen als je mij letterlijk alles vertelt wat je zo al ter ore komt aangaande de familie Fulton, zowel als van de familie Hearst.

Op dat ogenblik werd de deur geopend door een bediende, die waarschijnlijk de butler was.

Het was een dier huisknechten, die in de dienst ener familie vergrijsen, en als het ware als een lid van het gezin worden beschouwd.

Zijn haar was zo wit als sneeuw en zijn glad geschoren gelaat met rimpels doorploegd.

De oude bediende wierp een vluchtige blik op het kaartje, dat Raffles hem overhandigde, en plotseling scheen zijn gelaat, dat tot dusverre een ernstige trek had vertoond, zich te ontspannen.

— Ik geloof, dat de familie, en vooral mijnheer Sidney en de jonge juffrouw, reeds met ongeduld op u wachten, mylord, zei hij met zachte stem. Wilt gij zo goed zijn mij te volgen?

De oude man ging de twee vrienden voor naar een vertrek op de eerste verdieping, dat aan de straat was gelegen en blijkbaar dienst deed als ontvangstsalon.

Het gehele gezin had aan een der grote openstaande ramen plaats genomen en verhief zich om de bezoekers te begroeten.

De oude graaf was een man van een jaar of zestig, lang en mager, met een

smal ingevallen gelaat, dat somtijds krampachtig vertrok, alsof hij lichamelijk pijn leed.

Onder zijn haviksneus hing een geweldige witte snor af, die duldde op een of andere rang in het leger.

Zijn echtgenote was een kleine deftige dame met nog gitzwart haar, en moole donkere ogen.

Zijn dochter Lucy eindelijk, was een slanke blondine met een lief, zacht gelaat en grote blauwe ogen, die op dit ogenblik echter enigszins vertroebeld leken door de doorgestane emoties. Sidney zat naast haar.

Maar nu kwam nog een vijfde persoon naar voren, die enigszins in het donker had gezeten en die Raffles nog niet goed had kunnen zien.

Toen deze nader trad en in het licht van het raam kwam, kon Raffles opmerken, dat hij een jonge man van omstreeks dertig jaar voor zich had, met een gebruind, fraai besneden gelaat, donker bruine ogen en glanzend zwart haar, naar de laatste mode gekleed, krachtig gebouwd en van een zekere charme die dadelijk iedereen voor hem innam, die met hem kennis maakte.

Deze jonge man was George Hearst.

Volgens de strenge regelen der Engelse etiquette, was de oude graaf Fulton de eerste die een woord tot de bezoekers richtte, teneinde hen welkom te heten.

— Gij hebt ons te lang uw aange-naam gezelschap onthouden, mylord, zei graaf Fulton, terwijl hij zijn bezoekers zijn magere, maar gespierde hand toestak.

Raffles mompelde enkele verontschuldigen en wendde zich toen vragend naar George Hearst, die bescheiden op enige afstand was blijven staan.

Sidney Fulton had de blik gevolgd, greep zijn aanstaande zwager bij de hand en riep opgewekt:

— Ja, George, laat ik je eens even voorstellen aan lord William Aberdeen, die zeer veel belang in ons stelt en mij beloofd heeft al het mogelijke te doen om de verdwenen diamanten op te sporen, en zo mogelijk ook de dief.

Hearst trad op de bezoeker toe en

schudde hem de hand.

— Ik hoop van harte, dat gij zult slagen, mylord, zei hij op hoffelijke toon, maar ik vrees, dat er een zware taak voor u ligt.

— Mijn waarde heer Hearst, zei Raffles met een vriendelijke blik op de jonge man, de wegen der Voorzienigheid zijn ondoorgrondelijk, en het is wel eens meer voorgekomen, dat door een toeval een misdaad aan het licht werd gebracht, die anders jaren lang ongestraft zou zijn gebleven. Laten we op zulk een toeval hopen.

Het gesprek werd algauw algemeen en het kostte Raffles met zijn gewone handigheid al heel weinig moeite het in de door hem gewenste richting te voeren. Het duurde dan ook niet lang of Brand verdween met George Hearst naar de wapenkamer, waar laatstgenoemde hem de wapenverzameling van zijn aanstaande schoonvader, waar hij zelf enthousiast over was toonde.

Raffles legde beslag op de zoon des huizes om hem de ingewikkelde inwendige bouworde van het huis te laten zien.

— Laat ons allereerst maar naar de slaapkamer van mijn zuster gaan, zei hij.

Hij liep een gang door en opende de laatste deur aan zijn linkerhand.

Zonder een blik om zich heen te werpen, liep Raffles dadelijk naar het raam toe en schoof de gordijnen opzij. Hij bekeek zeer nauwkeurig de spanjolet van het openslaande raam, onderzocht de kruk met behulp van zijn loupe en wierp het daarna wijd open.

Hij boog zich uit het raam en keek naar beneden langs de muur.

— Uw beschrijving was zeer duidelijk en natuurgetrouw, mijnheer Fulton, zei hij. Inderdaad, de tuingrond loopt tot vlak onder het raam door en het is werkelijk zeer merkwaardig, dat men geen voetstappen heeft gevonden. Wilt gij mij eens zeggen wat dat kleine houten huisje daarginds in de tuin is, op ongeveer tien meter afstand van dit raam?

— O, dat is een bergloodsje, waar de tuinman zijn gereedschappen bewaart.

De deur ervan is nooit op slot.

— Zo zo, staat er bijvoorbeeld ook een ladder in, als ik vragen mag?

— Dat is best mogelijk, maar zeker weet ik het niet. Maar hoe dan ook, als de ladder gebruikt is, dan is die er in ieder geval weer terug gebracht want de tuinman heeft ons verzekerd, dat alles nog precies zo op zijn plaats was, als hij het daar had achtergelaten.

— Goed, daaraan heb ik voorlopig genoeg, zei Raffles. Hij keek nog eens uit het raam en zei:

— De onderkant van het raam is nauwelijks vier meter van de grond. Een ladder van drie meter zou dus voldoende zijn om binnen te dringen.

— O, stellig.

— Als ik mij wel herinner, hebt gij mij gezegd, dat men een nogal grote afstand moet afleggen om de groene zaal te bereiken?

— Ja, mylord. Zelfs al zou men haast maken, dan zouden daar toch minstens vijf minuten mee gemoed zijn.

— Ik wil mij daar gaarne zelf eens van overtuigen. Is het u niet te veel moeite?

— Volstrekt niet, mylord.

— Maar eerst wil ik nog gaarne even de kleine brandkluis zien, waarin de diamanten waren opgeborgen.

Sidney wees op de dam tussen de beide vensters en zei:

— Ik kan het deurtje nu niet openen, want mijn zuster heeft de sleutel in haar bezit.

Raffles trad een paar stappen naderbij en bekeek zeer nauwkeurig de wand, die met gebloemde zijde bespannen was.

— Het deurtje van deze kleine safe is zo goed als onzichtbaar, zei hij. Als gij mij niet gezegd hadt, dat het zich daar bevindt, zou ik het nooit ontdekt hebben. Dat is van belang.

— Meent gij? vroeg de jonge burggraaf op onzekere toon.

— O ja. Daar kom ik later nog op terug. En nu naar de groene zaal, als ik u verzoeken mag.

Sidney Fulton verliet het eerst het vertrek en Raffles volgde hem, nadat hij een snelle blik op zijn horloge geworpen had.



Er volgde nu een schier eindeloze reeks trappen en kronkelende gangen, tot ze eindelijk voor een brede eikenhouten deur stonden.

— Hier is het, zei Fulton.

Raffles keek op zijn polshorloge en zei:

— Drie minuten en vijf en vijftig seconden. Zoudt gij de deur willen openen? vroeg Raffles.

— Wilt gij hier binnengaan? vroeg de jonge man verwonderd. Meent gij daar iets te kunnen ontdekken?

— Men kan nooit weten, zei Raffles.

Sidney opende de deur en de beide heren traden binnen.

Raffles liep regelrecht naar een der ramen, schoof de gordijnen terzijde en het raam open.

Zijn lippen spitsten zich tot een zacht, bijna onhoorbaar gefluit en zijn ogen begonnen op eigenaardige wijze te schitteren.

Daarop boog hij zich voorover en bekeek de marmeren vensterbank en het hout van de raamsponning.

Hij wierp een blik naar buiten en wendde zich toen tot de jonge man met de vraag:

— Waarom, denkt gij, liet George Hearst uw zuster juist in deze kamer komen, nadat hij het telegram had ontvangen?

— Dat weet ik niet precies, maar ik geloof, dat hij op weg was naar de bibliotheek, toen de bediende met het telegram kwam. Zij stonden toen juist voor de groene kamer en hij vroeg de bediende daarom mijn zuster te verzoeken, hem daar te ontmoeten.

— Dan had hij natuurlijk eerst het telegram gelezen?

— Ja, hij las het, terwijl de bediende wachtte, omdat hij niet wist, of er misschien antwoord op moest worden gegeven.

— Dat alles is zeer redelijk, hernam Raffles. Nu, ik geloof dat ik voor heden genoeg weet, maar als het u niet te veel last bezorgt, zou ik toch gaarne even de tuin in gaan.

Zij daalden nu een trap af en begaven zich naar de tuinkamer.

Er liep een tegelpad tot daar waar

de bloemperken en de paden begonnen, hetwelk zich naar links in een zijpad vertakte, dat ongeveer tien meter doorliep en daar plotseling ophield, ongeveer juist ter plaatse, waar de slaapkamer van Lucy was.

Raffles liep het tegelpad teneinde, bukte zich en beschouwde met grote aandacht de zachte aarde voor zijn voeten.

— Dat is sterk, mompelde hij. Zou dan...

Hij richtte zich op en dacht even na.

Toen stapte hij zonder zich verder te bedenken in de zwarte aarde en liep tot vlak onder het raam van de slaapkamer van het jonge meisje.

Daar onderzocht hij nogmaals met de grootste aandacht de bodem en haalde toen zijn loupe te voorschijn, waardoor hij naar een bepaalde plek in de zwarte grond tuurde.

Toen richtte hij zich op en wéér klonk dezelfde zachte fluittoon, die hij ook reeds bij het venster van de groene kamer had doen horen.

— Hebt gij iets gevonden, mylord? vroeg de jonge burggraaf gretig.

— Ik meen tenminste het raadsel te hebben kunnen oplossen, waarom hier geen voetafdrukken zijn gevonden, antwoordde Raffles met voldoening. En nu nog even naar dat schuurtje, als ik u verzoeken mag.

Zij liepen naar het houten loodsje, waarvan de deur inderdaad slechts met de klink gesloten was.

De ruimte was gevuld met allerlei tuingereedschappen, ledige bloempotten en ander spul.

Aan twee zware krammen was een ladder van omstreeks drie en een halve meter opgehangen.

Raffles bekeek de beide uiteinden van de ladder wederom aandachtig, bromde tevreden en zei opgeruimd:

— Nu blijft mij niets anders over dan u hartelijk dank te zeggen voor de moeite die gij u getroost hebt, mon cher. Ik kan u nog niets bepaalds zeggen, maar misschien vloeit hieruit wel iets goeds voort.

— Als dat waar is, mylord, zouden wij u ten zeerste dankbaar zijn, riep

Fulton uit, terwijl hij de ander krachtig de hand drukte.

Zij wilden weer langs dezelfde weg terugkeren, toen Raffles een blik naar boven wierp.

Zijn ogen waren even gevestigd op een raam op de tweede verdieping, waarachter George Hearst met de handen in de zakken onbeweeglijk naar hen stond te kijken.

Iets verderop in het vertrek kon hij duidelijk de gedaante van Brand waarnemen, die bezig was een goed gevuld wapenrek te bewonderen.

Raffles knikte de jonge man voor het raam vriendelijk toe en deze knikte langzaam terug.

De beide mannen begaven zich nu direct naar de ontvangsalon.

Zodra zij waren binnengetreden, stond Lucy op, teneinde hen tegemoet te treden.

— Welnu, mylord, riep zij uit, kunt u ons enige hoop geven?

Raffles vatte het meisje bij de handen en keek haar ernstig aan.

— Als gij bedoelt, dat ik u hoop kan geven in verband met het terugvinden van uw juwelen, dan kan ik u wellicht bevestigend antwoorden, mylady.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, vroeg het jonge meisje op zachte toon, terwijl zij Raffles ietwat angstig aankeek.

Raffles nam haar terzijde en fluisterde:

— Daar wil ik mee zeggen, dat de ontdekking van de dief u wellicht een schok zou geven.

— Mijn hemel, wat meent gij, mylord, fluisterde zij nauwelijks hoorbaar, terwijl alle kleur uit haar gelaat week.

— Ik kan u nu nog niet alles zeggen, mylady. Wat ik u verzoeken mag, bedwing u, want het is niet nodig, dat uw ouders zich nu reeds ongerust maken. Wie weet, vergis ik mij en leiden mijn nadere onderzoekingen wel tot een geheel ander resultaat. Maar voor ik heenga, zou ik u gaarne even afzonderlijk willen spreken.

— Maar dat kan nu meteen gebeuren, mylord, zei het jonge meisje. Volg mij alstublieft naar de kamer hiernaast, het laat mij koud, wat papa en mama

er van denken.

Voor de oude graaf een woord van protest had kunnen laten horen, had zij Raffles naar het aangrenzend vertrek mede getrokken.

— Vraag mij nu alles wat gij wilt, mylord, ik zal u antwoorden, zei het jonge meisje, terwijl zij met beide handen op de tafel steunde.

— Ik zal u niet langer dan enkele ogenblikken ophouden, mylady, zei Raffles. Ik wilde u slechts vragen of u in het gedrag van uw verloofde gedurende de laatste tijd veranderingen hebt kunnen bespeuren. Gelooft mij, dat ik u deze vraag slechts stel, omdat de beantwoording daarvan van het grootste gewicht kan zijn.

Het jonge meisje keek Raffles even doordringend aan.

Haar lippen trilden, alsof zij moeite had niet in snikken uit te barsten, zij boog het hoofd en zei op nauwelijks verstaanbare toon:

— Ja, mylord. George is zeer veranderd, sedert hij uit India is teruggekeerd.

— Hebt gij u nooit eens afgevraagd waaraan die verandering te weten kan zijn?

— Natuurlijk, en ik heb het hem zelf ook al eens gevraagd.

— Wat antwoordt hij dan?

— Hij tracht er zich met enige nietszeggende woorden van af te maken of schrijft het toe aan zijn ernstige ziekte daarginds, die hem zwaar moet hebben aangepakt.

— Gij behoeft er volstrekt niet op te antwoorden, als gij mijn vraag onbescheiden acht, maar, zoudt gij mij willen zeggen, waarin zich het veranderd optreden van uw verloofde voornamelijk uit?

Het jonge meisje zweeg even, als dacht zij over deze vraag na, en zei toen aarzelend, terwijl zij Raffles open in het gelaat keek:

— Op verschillende wijzen, mylord. Voor hij naar India vertrok bezocht George mij zo vaak als zijn werkzaamheden het hem maar even veroorloofden.

Het jonge meisje keek blozend voor

zich en vervolgde toen ontroerd:

— In dat opzicht is hij veel veranderd. Hij komt nu zelden hier en dan blijft hij maar korte tijd, en vertrekt weer spoedig onder een of ander voorwendsel. En dat is nog niet alles, helaas. Het is vreselijk, dat ik het zeggen moet, maar hij heeft ook niet meer dezelfde kleine beleefdheden als vroeger voor mij, en gij weet wel, hoezeer een jong meisje daaraan hecht.

— Ja, zei Raffles glimlachend, daar heb ik wel eens over horen praten. Ik geloof niet, dat ik u nog verder behoef lastig te vallen. Ik weet nu genoeg en vraag u excuus, als ik u onwillekeurig pijn heb gedaan.

— Maar wilt gij mij nu niet zeggen, mylord, waarom gij mij al die vragen stelt, vroeg het meisje, terwijl zij haar hand op Raffles' arm legde en hem ongerust aankeek.

— Dat kan en dat mag ik u nog niet zeggen mylady, antwoordde Raffles op ernstige toon. Misschien vergis ik mij in mijn gevolgtrekkingen en dan zou ik u nodeloos verdriet hebben veroorzaakt. Ik ben geen geboren speurder en ik kan mij dus vergissen.

Raffles achtte nu het ogenblik gekomen om afscheid te nemen.

— Geloof ge nu waarlijk, dat gij u reeds enig inzicht omtrent deze duistere zaak hebt kunnen vormen, mylord, vroeg Sidney Fulton, terwijl hij Raffles doordringend aanzag.

— Dat geloof ik wel, antwoordde Raffles langzaam.

— En kunt gij ons niets zeggen? vroeg de oude graaf, terwijl hij op zijn bezoeker toetrad.

— Neen, mylord, antwoordde Raffles ernstig ik herhaal nogmaals, wat ik zoëven aan mejuffrouw uw dochter zei het is best mogelijk, dat mijn gevolgtrekkingen kant noch wal raken.

— Maar dit zal toch niet de laatste maal zijn, dat gij ons bezoekt, mylord, riep nu het jonge meisje uit terwijl zij de hand van lord Aberdeen drukte.

— Neen mylady, ik beloof u, dat ik direct zal terugkeren, zodra ik u enig nieuws kan brengen.

Hij nam afscheid van de grafelijke

familie en maakte ten slotte een hoffelijke buiging voor de jonge George Hearst die zwijgend terug knikte.

Het volgende ogenblik stonden Raffles en Brand in de gang.

De bediende, die hun de deur geopend had, nam hun kleren van een sierlijke ouderwetse kapstok, die in het midden van een fraal geslepen vierkante spiegel voorzien was.

Raffles trad er op toe teneinde zijn das recht te trekken, terwijl de bediende Brand in zijn overjas hielp.

Er hingen twee hoeden aan de kapstok.

Half uit gewoonte om alles te onderzoeken, nam Raffles onwillekeurig een der hoeden van de kapstok en bekeek de voering.

De letters G.H. waren in zilver in de binnenkant van de hoed aangebracht.

Eensklaps bracht Raffles het hoofdedksel met een uitdrukking van verbazing dichterbij zijn gelaat, rook even aan de binnenzijde van de lederen rand en hing ten slotte de hoed snel weer op, zonder dat de bediende iets gemerkt had.

Maar toen Brand zich omdraaide om te zien waar zijn vriend bleef, zag hij op Raffles' gelaat een uitdrukking van zo onmetelijke verbazing, dat hij moeite had de vraag terug te dringen, die hem op de lippen kwam.

Maar voor hij iets kon zeggen, had Raffles het hoofd omgewend en keek naar de trap.

Lucy verscheen, in gedachten verzonken, juist op de bovenste trede.

Raffles wenkte even, dat Brand op hem moest wachten en snelde toen vlug de trap op.

Deze zag hem enkele woorden met het jonge meisje wisselen en toen nadat hij haar opnieuw toegeknipt had, weer terugkeren.

Het laatste wat Brand in het huis der Fultons zag, was het gelaat van het jonge meisje, waarop zich dezelfde trekken van verbazing vertoonden, als hij zoëven op het gelaat van zijn vriend had waargenomen.

De huisknecht opende de deur voor hen, en zij stonden op straat.

## HOOFDSTUK IV

## RAFFLES AAN HET WERK

Het was ongeveer half vijf toen de beide vrienden het huis van de Fultons verlieten.

Brand had het gelaat van Raffles nog nooit zo bewogen gezien, maar hij durfde in het eerst niets vragen.

Eindelijk echter werd zijn ongeduld hem te machtig.

— Wil je me nu niet eens eindelijk zeggen, of je gemeend hebt daarginds iets te ontdekken, Edward? vroeg hij. Je begrijpt zeker wel, hoezeer ik in spanning verkeer.

— Heb je dan nog niet begrepen in welke richting mijn gedachten gaan?

— Dat heb ik zeker maar ik durf de naam die op de lippen komt, niet uitspreken, omdat het mij nog steeds monsterachtig en onmogelijk lijkt.

— Spreek die naam eens uit, zei Raffles kalm.

— George Hearst heeft het gedaan.

— Bedoel je die jonge man met zijn donkere ogen en zijn gitzwart haar, die wij zoëven het genoegen hadden te ontmoeten?

— Wie zou ik anders bedoelen, riep Brand verbaasd uit.

— Je hebt gelijk. Ja, hij deed het.

Brand greep zijn vriend bij de arm en keek hem met een vragende blik aan.

— Weet je wel goed welk een vreselijke beschuldiging je daar uit?

— O ja, ik weet het zeer goed.

— Een jonge man van onbesproken familie, schatrijk, en die van zijn vader nog een groot vermogen te erven heeft verloofd met een allerliefst meisje, met een schitterende positie voor zich, die zou zo krankzinnig zijn om zulk een misdaad te plegen?

— Krankzinnig, zeg je, of zwaar ziek misschien, merkte Raffles luchtig op. Je weet zelf wel hoe zeer het klimaat in India op sommige niet al te sterke harsens kan inwerken.

Brand zweeg even als had hij moets zijn gedachten te verzamelen en vervolgde toen:

— Wat je vertelt is vreselijk en toch, ik weet niet wat mij zegt, dat je misschien gelijk hebt. Je weet dat wij samen de wapenverzameling van de oude heer zijn gaan bekijken? Deze is voor het grootste gedeelte ondergebracht in een fraai, ouderwets gemeubeld vertrek, waarvan de ramen op de tuin uitzien. Terwijl ik bezig was de inderdaad prachtige wapens te bewonderen, stond de jonge Hearst bijna voortdurend voor het raam. Ik begreep al niet goed, waar hij zo onafgebroken naar keek en trad aan zijn zijde. En toen ik hem in het gelaat keek, ontwaarde ik daarop zulk een uitdrukking van dodelijke haat, als ik nog maar zelden op een menselijk gelaat heb gezien.

— Ja ja, dat verwondert mij niets, hernam Raffles op luchtige toon.

— En mag ik nu vragen wat jij in die tussentijd hebt ontdekt? ging Brand voort.

— Heel wat, dat kan ik je wel zeggen, antwoordde Raffles met een tevreden lachje. Het eerste wat ik ontdekte was dat de weg van de slaapkamer van het jonge meisje naar de groene zaal, drie minuten en vijftig seconden, en tegelijkertijd nog korter dan dertig seconden duurt.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Eenvoudig dit, dat de ramen van de beide kamers op de tuin uitzien en nauwelijks vijftig stappen van elkaar verwijderd zijn.

— En daaruit maak je de gevolgtrekking?

— Dat iemand, die zich in de groene kamer bevond, wel te verstaan, als hij alles van te voren zorgvuldig had voorbereid gemakkelijk in staat was om heen en terug naar en van de slaapkamer van Lucy te gaan. In dezelfde tijd,

die het jonge meisje nodig had om die weg slechts eenmaal af te leggen.

— Dus je denkt?

— Ik denk niet, maar ik weet zeker, dat George Hearst uit het raam van de groene kamer is geklommen, snel langs de achterkant van het huis is gelopen, door middel van een ladder de slaapkamer van zijn verloofde is binnengedrongen, daar de juwelen heeft gestolen en op dezelfde wijze weer is teruggekeerd naar de groene kamer, nog voor Lucy daar binnentrad.

— 't Klinkt haast ongelooflijk, mompelde Brand. Ik kan het mij nog steeds niet indenken.

— En toch ben ik overtuigd, dat het zo gegaan is, hernam Raffles.

— Maar het ontbreken van voetafdrukken, riep Brand uit, wil je mij eens zeggen, hoe je dat verklaart?

— O dat is vrij eenvoudig ofschoon ik moet erkennen, dat de jonge man dat schrander had bedacht. Hij had namelijk de vier uiteinden van de ladder twee van onder en twee van boven, met wollen lappen omwikkeld. Toen hij aan het uiteinde van het tegelpad achter het huis kwam, liet hij de ladder voorover vallen en wandelde over de sporten tot aan het andere uiteinde. Daar gekomen, legde hij een brede plank op de aarde, sprong daarop, steunde de ladder op de plank, en er was geen spoor van zijn voetstappen te vinden. Je begrijpt dat dat alles veel sneller in zijn werk gegaan is dan ik het je kan vertellen. George Hearst is een jonge vlugge knaap, voor wie dergelijke toeren natuurlijk slechts kinderwerk zijn.

— Maar men had hem toch kunnen zien.

— Diè kans liep hij inderdaad. Daar moet hij het op gewaagd hebben. Maar vergeet niet, dat het avond was, dat er een feest op til was en dat alle bedienden op dat tijdstip nog aan tafel zaten in de bediendekamer die op de derde verdieping vooraan in het huis is gelegen.

Brand schudde het hoofd alsof hij nog steeds aan de mogelijkheid twijfelde van wat Raffles hem met zoveel vastheid in zijn stem mededeelde.

Plotseling vroeg hij:

— Maar dan moet je mij eens zeggen, hoe hij zo ineens aan die ladder kwam.

— Als je denkt dat dit iets is, waardoor een man als Hearst zich van zijn plannen laat afbrengen, dan vergis je je. Hij had het ding eenvoudig achter een der gordijnen naast het raam in de groene kamer verborgen. Zoals je zelf gehoord hebt, wordt dat vertrek nooit gebruikt, daar het gelegen is in een gedeelte van het huis waar de bewoners zo goed als nooit komen. De ladder in het loodsje is niet aangeroerd.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd, als om een pijnlijk denkbeeld te verdrijven en zei toen langzaam en ernstig:

— Als het werkelijk waar is, denk je dan de zaak aan te geven?

— Ja, antwoordde Raffles op kalme toon.

— Maar daardoor zou je de naam van een der oudste geslachten van Engeland in opspraak brengen, riep Brand verschrikt uit, bedenk dat de jongelui op het punt staan met elkander in het huwelijk te treden. De oude graaf Fulton zou het nooit overleven.

— Geloof je? vroeg Raffles onverschillig.

— Of ik het geloof riep Brand verontwaardigd uit, ik ben er zeker van. Er kleeft geen enkele smet, hoe klein ook op naam van de familie Fulton. En nu spreek ik nog niet eens van de vader van George. Zou je het werkelijk over je hart kunnen krijgen, die oude man zoveel verdriet aan te doen?

— Misschien, antwoordde Raffles kortaf.

— Misschien, zeg je? riep Brand. Maar Edward ik herken je niet meer. Dat is niets voor jou. Zelfs al is die daad van de jonge George het ergste wat ik mij kan denken, dan had ik toch van jou gedacht, dat je weliswaar de zaak tot het uiterste zou onderzoeken en desnoods de jonge Hearst zou dwingen het land te verlaten door hem te dreigen met arrestatie, maar nooit, dat je verder zoudt gaan en zijn arme oude vader ten dode toe zoudt kwetsen.

Raffles bromde enige onverstanebare woorden tot antwoord en de verbazing van Brand nam ieder oogenblik toe.

Geruime tijd liepen de twee vrienden zijwendig verder ieder in zijn gedachten verdiept.

Zonder dat zij een woord gewisseld hadden, bereikten zij de Cromwellstreet.

Voor zij binnentraden, greep Brand Raffles bij de arm en vroeg op dringende toon:

— Je denkt er dus zeker van te zijn dat de jonge George Hearst die laffe diefstal gepleegd heeft?

Raffles keek Brand op eigenaardige wijze aan, terwijl hij de sleutel in het slot stak en zei glimlachend:

— Dat geloof ik niet.

Brand meende niet goed verstaan te hebben.

Hij wilde Raffles nog iets vragen, maar reeds was deze binnengetreten en had zijn hoed aan de toelopende Gaston afgegeven.

Hoofdschuddend keek Brand hem na, toen Raffles zonder verder een woord te spreken in de slaapkamer verdween.

— Ik heb Edward nog nooit zo zonderling zien doen, bromde hij in zichzelf; wat mag hem toch schelen, hij zal toch niet zo ingespannen over deze zonderlinge zaak hebben nagedacht dat hij totaal de kluts kwijt is?

Brand ging de bibliotheek binnen en nam lusteloos een krant ter hand.

Een half uur ging voorbij.

Toen werd de deur geopend en trad er een livreebediende binnen. Brand had enige tijd nodig voor hij onder deze uitstekende vermomming zijn vriend herkende.

Hij stond langzaam uit zijn stoel op.

— Wat moet dat nu in 's hemelsnaam weer betekenen? riep hij verwonderd uit.

— Dat kan ik je nu zelf nog moeilijk zeggen antwoordde Raffles op vrolijke toon, maar ik ga naar de oude Hearst.

— Om wat te doen?

— Natuurlijk om hem mijn diensten als huisknecht aan te bieden.

— En denk je dat hij je aanneemt?

— Al had hij een half dozijn bedienden te veel, ja.

Onder het spreken had Raffles zich gereed gemaakt om heen te gaan.

— Maar laat je mij nu wéér alleen hier? Kan ik je in het geheel niet helpen?

— O, jawel, amice, maar nu op het oogenblik nog niet. Waarschijnlijk morgen wel. Je kunt nu wel vast beginnen met voor je zelf eveneens een mooi livreipakje uit te zoeken.

— Waarom?

— Om er mee naar de oude Hearst te gaan.

— Wát zeg je daar? riep Brand verbaasd uit. Moet ik daar ook al heen?

— Morgenavond.

— Je maakt me erg nieuwsgierig.

— Bedwing die nieuwsgierigheid dan tot morgenavond des te leuker zal de verrassing zijn. De eigenlijke oplossing van het raadsel zal echter nog wel een week op zich laten wachten.

Voordat Brand verder nog een opmerking had kunnen maken, was Raffles verdwenen, terwijl de jonge man hoofdschuddend weer ging zitten en zijn krant ter hand nam.

— Victoriastreet en stop een huis of tien voor nr. 34, zei Raffles tot Henderson, die met de auto voor de deur stond.

Henderson knikte, zonder een woord te zeggen.

Ongeveer twintig minuten later remde Henderson en stopte.

Raffles opende het portier en sprong naar buiten.

Haastig fluisterde hij Henderson toe:

— Hier op mij wachten tot ik terug kom.

Toen keek hij snel om zich heen.

Op een paar huizen afstands bevond zich een openbare telefooncel.

Raffles ging naar binnen, bladerde in de telefoongids en had spoedig het nummer van de oude Hearst gevonden.

Hij deed two pense in 't gleufje, draaide het nummer en luisterde aandachtig.

Even daarna meldde zich een stem, die Raffles herkende als die van de bediende, die hem bij een vroegere gelegenheid te woord had gestaan. Het duurde niet lang of Raffles had, zonder dat hij zijn naam had genoemd de in-

lichtingen gekregen, die hij verlangde. Het bleek namelijk, dat George Hearst niet thuis was. En dat was juist wat hij had gehoopt.

Met een tevreden gezicht hing Raffles de hoorn aan de haak, en verliet de cel.

Snel liep hij naar nummer 34 en belde aan.

De deur werd geopend door de oude huisknecht, die er natuurlijk niet het flauwste vermoeden van kon hebben, dat de man die zoeven getelefoneerd had, dezelfde was die nu voor hem stond, daar Raffles bovendien zijn stem meesterlijk had weten te veranderen.

Nu wachtte hem echter een teleurstelling. Toen hij verzocht de oude heer Hearst te mogen spreken, deelde de huisknecht hem mee, dat zijn meester al gedurende enige tijd ziek was en niemand kon ontvangen.

Raffles, die wel begreep, dat hier een grote moeilijkheid moest worden overwonnen, liet zich echter niet uit het veld slaan. Hij vroeg en kreeg verlof om enkele woorden op 'n bloknoot te schrijven. Hij scheurde het velletje af vouwde het dicht en gaf het aan de huisknecht met het verzoek het briefje aan zijn meester te overhandigen, op antwoord te wachten en hem dit antwoord over te brengen.

De oude huisknecht, vergrijsd in de dienst van zijn meester en diens belangen boven alles stellend, had de bezoeker ondertussen onafgebroken gadeslagen en was tot de overtuiging gekomen hier te doen te hebben met een ernstig en eerlijk man, die men kon vertrouwen. Hij nam het briefje aan en verdween er mee naar hoger regionen.

Binnen enkele minuten was hij terug.

— Wilt u mij maar volgen, mijnheer, zo wendde hij zich tot de bezoeker, ik zal u voorgaan.

Het tweetal ging de trap op, en een gang door, waar de kamerbediende op een deur klopte. Een zachte stem zei: « Binnen ». De bediende opende de deur, ging een stap op zij en liet de bezoeker passeren. De deur ging zacht dicht.

Raffles keek even om zich heen en

zag dat hij zich in een grote, eenvoudig, maar keurig gemeubelde slaapkamer bevond met een ouderwets houten ledikant tegen de muur, terwijl in een hoge leunstoel bij het raam een aristocratische oude heer zat met grijze militaire knevels. Het was de zieke oude heer Hearst, gekleed in pyjama, waarover een dikke, dichtgeknoopte kamerjas. De zieke was bleek met van koorts schitterende ogen en hield in zijn vermagerde handen het briefje dat Raffles geschreven en door de huisknecht had laten brengen.

Met een bevende vinger wees de zieke naar een stoel in zijn nabijheid, waarop Raffles plaats nam.

Met een zwakke stem zei de zieke:

— Goedendag, mijnheer, excuseer, dat ik door mijn ziekte niet in staat ben u beter te ontvangen. Ik lees daar in uw briefje dat gij komt in verband met de diefstal van het diamanten halsnoer van mijn aanstaande schoondochter Lucy en u begrijpt, dat u mijn nieuwsgierigheid hebt gewekt. Maar de dokter heeft mij absolute rust voorgeschreven en ik mag mij nergens over opwinden. Dat is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan, vooral nu u mij een zo belangrijke mededeling komt doen. Maar ik mag u zeker wel verzoeken zo kort mogelijk te zijn. Voor u echter verder gaat, moet ik u toch even zeggen, dat ik niet geloof, dat gij een kamerbediende zijt al zou het livret onder uw regenjas daar ook op wijzen. Ik ken uw stem, al kan ik mij niet herinneren waar en wanneer ik die eerder heb gehoord. Zeg mij of het niet waar is.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer Hearst, zei Raffles maar al moet ik mijn naam ook verzwijgen, ik geef u de verzekering, dat ik slechts naar u toegekomen ben, gedreven door het ernstige verlangen uw aanstaande schoondochter Lucy Fulton van dienst te zijn.

— En dus mijn zoon ook? zei de oude man terwijl hij een vragende blik op de bezoeker wierp.

Raffles zweeg even en zei toen langzaam:

— Uw zoon... ook.

— Welnu, mijnheer, zeg mij dan wat gij mij wenst mede te delen.

— Mag ik u eerst een vraag stellen? vroeg Raffles vriendelijk. Zijt gij reeds lang ongesteld?

— Ongeveer een maand.

— Kent de dokter de aard van uw ziekte?

— Neen, en dat verbaast hem zowel als mij ten zeerste.

— Hebt gij een verpleegster?

— Alleen overdag.

— En 's avonds?

— Dan zit alleen de oude huisknecht bij mij.

— 's Nachts?

— Waakt mijn zoon George, in die kamer, waarvan gij daarginds de deur ziet. Maar mag ik weten, zo vervolgde de zieke verbaasd, waartoe gij mij al die vragen stelt?

— Daarop kan ik u pas later antwoorden mijnheer Hearst, het zij u thans genoeg te weten, dat de beantwoording voor mij van het grootste gewicht is en ook voor u. En voorts, dat zij in het nauwste verband staan met de diamantendiefstal.

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— Er zou u natuurlijk veel aan gelegen zijn, dat men de dief van het diamanten halsnoer ontdekt?

— Zeer veel.

— Gij kent mij niet, maar zoudt gij vertrouwen in mij stellen, als ik u een aanbeveling van lord Aberdeen gaf?

— Dan zou ik u desnoods mijn halve vermogen toevertrouwen, antwoordde de oude man. Ik ken lord Aberdeen lange jaren als een der edelste filantropen van ons land. Laat mij spoedig die aanbeveling zien en gij kunt van mij verlangen wat gij wilt.

Raffles haalde een brief uit zijn zak, die met het adellijk zegel van lord William Aberdeen gesloten was en overhandigde deze aan de zieke.

Deze bekeek het zegel, opende de brief en las de paar regels, daarin bevat.

Daarop wierp hij een blik op zijn bezoeker, reikte hem de hand en zei:

— Ik weet nog niet wie gij zijt, maar ik vraag er nu niet meer naar. Dat gij

mij door lord William Aberdeen als een redder in de nood zijt aanbevolen, is mij ruimschoots voldoende.

Zeg mij wat ik te doen heb.

— Niets anders dan mij toe te staan mij hedenavond, zodra de oude Henri u verlaat, hier in uw slaapkamer te verschuilen.

De zieke richtte zich half op uit zijn stoel en keek zijn bezoeker met grote verschrikte ogen aan.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn lippen trilden, toen hij vroeg:

— Met welk doel, mijnheer?

— Nogmaals, mijnheer Hearst dat kan ik u nu nog niet mededelen, omdat ik u niet nodeloos ongerust wil maken. Gij hebt gezegd, dat gij mij vertrouwt, laat dat genoeg zijn.

— Maar wat vermoedt gij dan? riep de zieke uit.

— Kunt gij dat zelf niet begrijpen, riep Raffles, terwijl hij de grijsaard strak aanzag.

Deze liet zich langzaam achterover in het rugkussen glijden.

Toen dwaalden zijn ogen af naar het half gevulde glas, dat op een tafeltje naast zijn stoel stond.

Raffles volgde de richting van die blik.

Hij nam het glas op en hield het tegen het licht.

— Wat is hier in? vroeg hij.

— Een verfrissende drank, die mijn zoon des avonds meestal voor mij gereed maakt.

Raffles bracht het glas aan zijn lippen en proefde even.

— Het is een soort limonade, zei hij, en er scheen een klank van teleurstelling in zijn stem te liggen.

Hij dacht even na en hervatte toen:

— Slaapt gij goed?

— Dat kon ik wel beter wensen. Ik word herhaaldelijk met grote dorst wakker en drink dan een paar teugen van die... limonade.

— Zodat uw glas des ochtends leeg is? vroeg Raffles haastig.

— Meestal. Als er niets is overgebleven, gaat mijn zoon het opnieuw vullen.

Raffles' ogen schitterden.



— Ik dank u, zei hij, nu weet ik genoeg. Blijft dat afgesproken, dat uw bediende mij vanavond hier binnenlaat?

De zieke scheen nog even te aarzelen en zei toen met vaste stem:

— Ja mijnheer, dat blijft zo afgesproken. Gij vermoedt, naar ik geloof, dat iets afschuwelijk met mijn ziekte in verband staat. Maar hoe dan ook, gij kunt doen wat gij nodig acht.

— Is uw bediende te vertrouwen?

— Volmaakt. Hij is reeds veertig jaren in mijn dienst.

— Kunt gij op zijn stilzwijgendheid rekenen?

— Absoluut.

— Dan kan ik thans heengaan, mijnheer Hearst.

— Eén moment, zei de zieke. Kunt gij mij niets meer zeggen over die zonderlinge diefstal?

— Morgen, mijnheer Hearst. Morgen hoop ik u alles te kunnen ophelderen.

— Maar mijn zoon... mijn zoon zal ik toch wel van dit alles in kennis 'mogen stellen, riep de zieke uit.

Raffles deed snel een paar passen naar voren en bracht zijn gelaat vlak bij dat van de zieke en scheen hem met zijn blikken te willen doorboren.

Toen zei hij zacht, maar dringend:

— Hoed u daar wel voor, mijnheer. Geen woord juist aan uw zoon, of alles zou verloren zijn.

De zieke werd lijkkbleek.

Grote droppels zweet parelden op zijn slapen.

Hij strekte zijn sidderende handen naar de bezoeker uit en fluisterde:

— Ik zal doen wat gij zegt, mijnheer, maar God alleen weet wat het mij kost.

— Gedraag u slechts naar mijn aanwijzingen, zei Raffles met vaste stem, en gij zult u niet beklagen over mijn bemoeiingen, dat zweer ik u. En nu tot vanavond, mijnheer Hearst. En met niemand een woord over hetgeen wij hier hebben gesproken. Wij hebben met een zeer gevaarlijke vijand te doen, bedenkt dat.

— Tot vanavond, mijnheer, stamelde de zieke, ... mijn goede onbekende.

## HOOFDSTUK V

### HET GLAS LIMONADE

Raffles stapte vlug naar zijn auto, die op de hoek van de straat geparkeerd stond en Henderson reed langs de kortste weg naar het huis in Cromwellstreet terug, waar Brand zijn vriend vol ongeduld verbeidde.

— Ben je tevreden over je tocht? vroeg de jonge man, zodra Raffles zich van zijn vermomming had ontdaan, en in een gemakkelijke stoel in de bibliotheek had plaats genomen.

— Zeer tevreden, antwoordde Raffles.

— En zal ik je niet nu eens eindelijk van dienst kunnen zijn?

— Morgenavond.

— Ah. Eindelijk! Is er gevaar bij?

— Dat geloof ik niet. Wij zijn immers met zijn beiden.

— Heb je de oude heer Hearst gesproken?

— Ja. De arme man wordt langzaam vergiftigd.

— Wát zeg je daar? Ben je daar zeker van?

— Ik ken zijn dokter niet, maar die is ongetwijfeld zo'n sukkel, die zeker nooit een voet buiten zijn eigen land heeft gezet. Die ziet er niets van, maar ik, die alle vergiften ter wereld ken, zag dadelijk, dat men de grijsaard van het leven tracht te beroven door middel van een vergift dat uitsluitend in India wordt bereid en gebruikt wordt om lastige getuigen of te lang levende bloedverwanten uit de weg te ruimen, zonder dat zich uiterlijke kentekenen van vergiftiging voordoen.

— Maar in welk een poel van misdaad zijn wij hier dan geraakt.

— Zeg dat wel. Wat hier misdreven wordt is zo ongehoord laag, en tevens met zulk een weergalozе sluwheid ten uitvoer gebracht, dat ik somtijds waan, in de tijd van Lucretia Borgia te leven.

— Maar je denkt nu toch de dader te kunnen ontmaskeren?

— Ik ben er zeker van.

— Dat is alles wat ik verlang te weten. En dan nog alleen dit: in welke vormomming moet ik morgen met je meegaan?

— In die van de oude bediende van de heer Hearst.

— Fijn. Dan zal ik hem nog vandaag eens gaan bestuderen. En wat doe jij vanavond?

— Bewijzen verzamelen.

— Dan moesten wij nu maar eens een wandeling gaan maken. Op die wijze zullen je hersens weer wat zuurstof op doen, en voldoende zuurstof is, volgens jou, het beginsel van alle wijsheid.

De twee vrienden maakten hun wandeling, dineerden in een restaurant en keerden daarop naar huis terug, waar Raffles met de meeste zorg zijn uiterlijk opnieuw veranderde, zodat hij een paar minuten later voor Brand stond als de bediende, die dezelfde middag naar het huis van de oude heer Hearst was gegaan.

Precies om negen uur nam hij afscheid van Brand, en begaf zich naar de Queen Victoria street, waar de oude Henri hem thans met een herkennende glimlach ontving en hem dadelijk naar de ziekenkamer geleidde. Maar niet dan nadat Raffles hem gevraagd had, of zijn jonge meester thuis was, een vraag, waarop de oude huisknecht ontkenkend antwoordde, met een minachtende trek op zijn gerimpeld gelaat, die Raffles niet ontging.

De zieke, die nu in zijn bed lag, ontving de Grote Onbekende met een hartelijke handdruk.

— Hebt gij van de limonade gedronken, zoals iedere nacht? vroeg Raffles.

Het gelaat van de zieke verbleekte.

— Neen, mijnheer, zei hij op zachte toon. Na uw bezoek durfde ik dat niet.

— Wat hebt gij er dan mede gedaan?

— Ik heb het glas in de pot de chambre leeggegoten.

— Heel goed. Heeft er zich niets bijzonders voorgedaan?

— Gelukkig niet.

— Wilt gij mij dan nu veroorloven, een kleine onderzoekingstocht door het huis te ondernemen?

— Als gij dat nodig acht... zei de zieke aarzelend.

— Het heeft niet lang te duren. Kan de oude Henri mij vergezellen?

— Zeker. Wees dan zo goed, even te bellen.

— Henri, zei de oude heer Hearst, toen de kamerbediende binnenkwam, gij zult deze heer de weg wijzen door het huis, en toen hij de verwonderde blik zag, voegde hij er zacht aan toe:

— Mijnheer komt hier slechts om uw oude meester een grote dienst te bewijzen, Henri.

De grijze kamerbediende boog zwijgend en opende de deur voor Raffles, die het ziekenvertrek verliet, na de oude man in het bed nog een bemoedigende blik te hebben toegeworpen.

Zodra zij de kamer verlaten hadden, legde Raffles zijn hand op de arm van de bediende en zei fluisterend:

— Ik zal niet veel van je tijd in beslag nemen, hoor. Breng mij dadelijk naar het vertrek van de jonge heer Hearst, dat is voldoende.

— Maar mijnheer George is uitgegaan, zoals ik u immers gezegd heb, mijnheer, riep Henri verbaasd uit, die niet wist wat hij moest denken van deze zonderlinge kamerbediende die door zijn meester met zoveel onderscheiding behandeld werd.

— Zoveel te beter, zei Raffles kalm,

— Maar ik geloof, dat de deur wel op slot zal zijn, ging de oude man door.

— Dat doet er niets toe, zei Raffles op dezelfde bedaarde toon. Maar zeg mij eens, is het altijd de gewoonte van uw jonge meester geweest om zijn kamer op slot te doen?

— Neen, mijnheer, antwoordde Henri en ik moet u zeggen, dat het mij genoeg verbaasde, toen ik hem dat zag

doen, nadat hij uit India was teruggekeerd.

— Ja, dat is vrij zonderling, zei Raffles kortaf. Maar breng mij nu maar naar zijn kamer. Kunt gij mij ook zeggen, of mijnheer George vanavond vroeg terugkomt?

Weer vertoonde zich dezelfde minachtende trek op het gelaat van de oude dienaar.

Toen zei hij zuchtend:

— Mijnheer George is veel veranderd sedert zijn terugkeer. Vroeger bracht hij de avond bij zijn vader door, of thuis in de huiselijke kring, en ook heel vaak bij zijn verloofde. Maar nu niet meer. Hij is 's avonds bijna nooit thuis en blijft de hele avond uit. Komt rond half twaalf even thuis en gaat maar al te dikwijls weer weg.

De oude huisknecht ging Raffles voor door een gang, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Voor de derde deur stond hij stil.

— Dit is de zitkamer van mijnheer George, zei hij. Daaraan grenst de slaapkamer...

— En die staat immers in verbinding met die van uw oude meester?

— Juist, mijnheer.

Toen Raffles trachtte de kruk van de deur om te draaien, bleek deze gesloten.

Zonder een ogenblik te aarzelen, haalde Raffles een bos lopers uit zijn zak en opende, tot grote verbazing van de grijze bediende, zonder enige moeite de kamerdeur.

Hij trad het donkere vertrek binnen en draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

— Ik begrijp wel, dat gij vreemd opkijkt van hetgeen ik nu doe, zei Raffles glimlachend, toen hij het verbaasde gelaat van de bediende zag, maar ik geef u de plechtige verzekering, dat ik dit alles alleen doe, in het belang van uw oude meester. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je een volstrekt stilzwijgen in acht moet nemen, over hetgeen ik hier vanavond doe.

— Dat beloof ik u, mijnheer. Mag ik er ook tegenover mijnheer George niet over spreken?

— Dat vooral niet. Dat in geen geval. Juist hij mag niet vernemen, wat hier voorvalt. Denk daar vooral aan.

Met deze woorden trad Raffles verder de kamer in en wierp een onderzoekende blik in het rond.

Dichtbij het raam stond een klein schrijfbureau.

Raffles trachtte dit te openen, maar het was eveneens op slot.

Met behulp van een zijner lopers kreeg hij het echter spoedig open.

Snel trok hij alle laden open, en doorzocht de papieren die zich daarin bevonden, terwijl de oude bediende zwijgend en met groeiende verbazing toekeek.

Een teleurgestelde trek verscheen op het gelaat van de Grote Onbekende.

— Zou ik mij dan toch vergist hebben? mompelde hij in zichzelf. Maar wacht eens, ik heb iets vergeten.

Hij draaide zich om op de stoel waarop hij voor het bureautje had plaats genomen en vroeg aan Henri:

— Staat dit schrijftafeltje hier al lang in deze kamer?

— Neen, mijnheer. Mijnheer George heeft het kort nadat hij was teruggekeerd, gekocht.

— Dat dacht ik al, riep Raffles uit. Wij zullen eens naar de geheime vakken zoeken.

Hij knielde op de grond naast het bureautje en bekeek met de grootste zorgvuldigheid het meubel van alle kanten, terwijl hij met de vinger op alle uitsteeksels drukte. Tevergeefs echter.

Maar toen hij, meer door toeval dan opzettelijk, de hand legde op de bovenkant van een der achterpoten, liet zich een lichte tik horen. In de bodem onder het schrijfblad viel een kunstig en onzichtbaar aangebracht luikje naar omhoog.

Raffles stak de hand in de ontstane opening en trok een plat ijzeren kistje naar zich toe.

Het duurde enige tijd voor hij het ingewikkelde slot had kunnen openen, maar eindelijk gelukte hem dit toch.

Het deksel sprong open en een aantal papieren vertoonden zich aan de blik van de indringer.

Vliegensvlug doorliep hij ze, en naarmate hij verder las, kwam er een uitdrukking van voldoening en zegepraal op zijn scherp getekend gelaat.

— Mijn vermoeden is dus juist geweest, mompelde hij. Hij stak de papieren in zijn binnenzak, sloot het kistje, schoof het weer op zijn plaats en klapte het luikje in de bodem van de lade dicht.

— Maar mijnheer... kwam de oude bediende aarzelend, die dit alles met wijd geopende ogen van verwondering had aangezien.

— Ik weet wat gij zeggen wilt, zei Raffles glimlachend. Maar stel u gerust, overmorgen zult gij de eerste zijn, die deze handelwijze goedkeurt, welke u thans zo zonderling toeschijnt.

Hij liep naar een deur van het vertrek, deed deze open en vroeg:

— Dat is zeker de slaapkamer?

— Juist, mijnheer.

Raffles maakte ook hier licht en trad op de vaste wastafel toe, waarboven op glazen plankjes allerlei flesjes, toiletbenodigdheden, haarborstels en kammen stonden en lagen.

Raffles nam al deze voorwerpen een voor een in de hand en bekeek ze aandachtig. Eindelijk trad hij met een klein flesje onder het elektrische licht, schudde het, rook aan de inhoud en wreef er een druppel van op de palm van zijn hand uit.

— Ja, ja, zei hij zacht in zich zelf, alles klopt precies.

Daarop wendde hij zich tot de oude bediende met de vraag:

— En dat is zeker de verbindingsdeur, die toegang geeft tot de kamer, waar uw oude meester ziek ligt?

— Ja, mijnheer.

— Is die deur altijd open.

— Ja, mijnheer. Wel dicht, maar nooit op slot.

— Dan behoef ik verder niets te weten.

Raffles zette het flesje nauwkeurig op dezelfde plaats waar hij het gevonden had, trad het aangrenzende vertrek binnen, sloot de tussendeur, vergewiste er zich van, dat hij niets van zijn plaats had gebracht en verliet het vertrek, waarvan hij de deur met be-

hulp van zijn looper weer op slot draaide.

Toen hij de gang betrad, liet een grote Friese wandklok, die daar juist elf galmende slagen horen.

— Het is al laat, mompelde hij, en hoog tijd, dat ik me verdekt opstel.

Tegelijk met Henri trad hij het ziekenvertrek binnen.

De grijsaard in het bed keek hem vragend aan.

— Zijt gij tevreden over uw inspectie, mijnheer? vroeg hij met een flauwe glimlach.

— Uiterst tevreden, mijnheer Hearst, en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat de zaak voor u, zowel als voor juffrouw Lucy een gunstige keer zal nemen.

— En voor mijn zoon? vroeg de zieke met zekere spanning.

Raffles wierp de vrager een zonderlinge blik toe, voor hij langzaam antwoordde:

— Voor uw zoon ook.

— Dan blijft mij niets meer te wensen over, hernam de oude man met een zucht van verlichting.

— En wees nu zo goed mij een schuilplaats aan te wijzen, waar ik mij verdekt kan opstellen, vervolgde Raffles.

— O, dat is gemakkelijk genoeg, mijnheer, zoals gij ziet zijn beide vensters in een diepe nis aangebracht die plaats in overvloed aanbiedt om er zich te verschuilen.

— Uitstekend, antwoordde Raffles. U hebt mij gezegd, dat uw bediende tot elf uur blijft waken?

— Juist.

— Welnu, dan zou ik u willen verzoeken, dat hij hedenavond met die gewoonte breekt.

— Wat wenst gij dan, dat ik doe, mijnheer, vroeg Henri verwonderd.

— Dat zal ik u zeggen. Het is een heerlijke, warme nacht en mijnheer Hearst heeft voor zijn ziekte van de buitenlucht niets te vrezen; ik zal het raam op een kier openen. Gij zult een ladder tegen het venster zetten, en naar boven klimmen, en met mij achter het gordijn postvatten.

— Maar waarom?

— Omdat ik een getuige nodig heb.

Vraag mij nu niets meer, want de tijd dringt.

Met deze woorden trad Raffles op de vensternis toe, schoof de gordijnen ter zijde en zette het openslaande raam op een kier.

Toen stak hij het hoofd nog eens door de gordijnen en zei met de meeste nadruk tot Henri:

— Nog één ding moet ik u op het hart drukken: wat er ook gebeure, en wat gij ook moogt zien, verraad door geen enkel geluid wat er in u omgaat, want dan zoudt gij alles bederven en uw meester in ernstig gevaar brengen.

— Ik beloof het u, mijnheer, antwoordde Henri op kalme toon, ofschoon het hem moeite genoeg kostte.

Toen verdween het hoofd van Raffles. De gordijnen hingen onbeweeglijk in zware plooiën neer.

In de ziekenkamer werd het nu zeer stil.

De oude bediende had blijkbaar naast het bed plaats genomen.

Het leek alsof de beide grijsaards, die reeds een mensenleeftijd lief en leed te zamen hadden gedeeld, sliepen.

Er verstreek een half uur, zonder dat zich iets in het grote huis deed horen.

Toen klonk weer de galmende slag van de gangklok.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd met een dreunende slag de huisdeur dicht geworpen.

Even daarna kon Raffles duidelijk het geknars van het slot horen.

Toen was het weer enkele minuten stil.

Daarop ging de deur tussen de beide slaapkamers open en hoorde hij de stem van George Hearst op ruwe toon zeggen:

— Verdwij nu maar, Henri. Je hebt lang genoeg gewaakt, ga maar slapen.

Raffles hoorde de oude bediende uit zijn stoel opstaan en de kamer verlaten, blijkbaar zonder een woord te spreken.

Met de uiterste omzichtigheid schoof Raffles de dikke gordijnen een weinig van elkaar en keek door de reet.

De jonge Hearst stond voor het bed van zijn vader, die het bleke gelaat naar

zijn zoon had opgeheven en iets vroeg.

George Hearst antwoordde niet veel, luisterde onverschillig toe en maakte nu en dan een korte, korzelige opmerking.

Dan, na enige ogenblikken, ging hij naar zijn eigen slaapkamer, waarvan hij de deur hard toewierp.

Nauwelijks was dit geschied, of Raffles hoorde hoe het raam achter zijn rug zeer zacht verder werd open geduwd en wierp een blik achter zich.

De oude bediende kroop langzaam door het venster naar binnen. Hij had, om geen gerucht te maken, zich van zijn schoenen ontdaan.

Raffles stak hem de hand toe en hielp hem naar binnen.

Daarop sloot hij het raam, zo zacht mogelijk, en legde zijn vinger op de lippen.

• Wel een kwartier verstreek.

Het was doodstil in de slaapkamer.

Toen werd de tussendeur langzaam geopend en zacht klonk de stem van George Hearst.

— Slaapt gij, vader.

Geen antwoord.

George trad het vertrek binnen, dat nu slechts verlicht was door een klein flakkerend nachtlichtje.

Weer schoof Raffles de gordijnen een weinig terzijde, wenkte Henri naderbij te komen, en een blik door de opening te werpen.

De oude bediende zag hoe George Hearst op het nachttafeltje toetrad. Hij had een glas limonade in de hand.

Hij zette het glas zacht op het tafeltje neer, en wierp een lange, onderzoekende blik op het gelaat van zijn vader, die gerust sluurde.

Hij bleef daar nauwelijks vijf seconden onbeweeglijk staan en toch scheen die korte spanne tijds de beide mannen achter het gordijn een eeuwigheid.

Eindelijk verwijderde hij zich weer, door dezelfde deur waardoor hij gekomen was.

Eerst viel deze deur zacht in het slot en daarop de tweede, die naar de zitkamer van de jonge man leidde.

Toen schoof Raffles het gordijn ge-

heel ter zijde en wenkte Henri hem te volgen.

Hij draaide het elektrische licht op, trad op het nachttafeltje toe en nam er het glas limonade af.

Zwijgend haalde hij uit zijn vestzakje een reepje lakmoespapier, dat hij in de limonade doopte.

Onmiddellijk werd het zachtrose papier donker paars.

— Ik wist het wel, fluisterde Raffles zo zacht, dat de ander hem nauwelijks verstond.

— Wat is er dan in dit glas? vroeg Henri.

— Een langzaam werkend vergif, antwoordde Raffles kalm.

Maar snel moest hij zijn hand op de mond van de oude man leggen, want deze was, zijn belofte vergetend, op het punt door een kreet van zijn afschuw blijk te geven.

Raffles moest de oude man een glas water inschenken, zo hevig was de arment door deze mededeling geschrokken.

Toen draaide Raffles het electrisch

licht uit en gleed snel met de bediende weer achter het gordijn, daar hij opnieuw voetstappen meende te horen.

Hij had niet verkeerd gehoord.

Zij kwamen echter ditmaal niet naar de slaapkamer, maar verwijderden zich door de gang en daalden de trap af.

Even later viel de straatdeur dicht.

— Geen woord aan uw meester over wat gij gezien hebt, beval Raffles de bediende. In zijn tegenwoordige toestand zou hem dat ten zeerste kunnen schaden. Gij weet ook niet wat ik weet.

— Ja, mijnheer, ik beloof u, dat ik met niemand een woord hierover zal reppen. Niet voor gij het mij toestaat.

— Goed. Ik ga nu die zogenaamde limonade weg gooien en vervangen door een onschadelijk drankje, dat ik bij mij heb. Wat u betreft, tracht in de slaap te vergeten, wat gij zoëven gezien hebt. Morgen om deze tijd kom ik terug met een mijner vrienden en dan beloof ik dat er voor u en uw meester een betere en gelukkiger tijd zal aanbreken.

## HOOFDSTUK VI

### IN DE VAL

De volgende avond omstreeks negen uur waren Raffles en Brand op weg naar het huis van de oude heer Hearst.

Brand had van zijn vriend alles vernomen wat er de vorige avond was voorgevallen en zijn afschuw over deze laffe misdaad was grenzeloos. Wat hem echter het meest verbaasde, was de schijnbare kalmte waarmede Raffles over dit alles oordeelde.

Brand had in de loop van de dag gelegenheid gehad onder een voorwendsel de oude Henri enige keren te spreken te krijgen om zijn gelaat en houding goed te bestuderen.

In een kleine handtas had hij de nodige schmink en pruiken bij zich om zich zodanig te kunnen vermommen, dat hij op bedrieglijke wijze op de oude kamerdienaar zou gelijken.

Toen zij aanbelden, deed de oude Henri de deur open.

Hij keek Brand, die hij reeds tweemaal die dag gezien had, enigszins verwonderd aan, maar Raffles stelde hem spoedig gerust.

— Dit is mijn vriend, en wij beiden zullen vannacht het laatste bedrijf van dit wonderlijke drama spelen, Henri, zeg hij vriendelijk. De jonge heer George is toch niet thuis? Anders zouden wij dadelijk rechtsomkeer moeten maken en de zaak uit stellen tot een betere gelegenheid.

— Mijnheer George is een half uur geleden uitgegaan, antwoordde de oude man kortaf. Hij is op bezoek bij zijn verloofde.

— Zoveel te beter, zeg Raffles, terwijl hij met Brand binnentrad. Breng

ons dan maar gauw naar een vertrek, waar mijn vriend zich kan vermommen.

— En in welke persoon zal mijnheer zich vermommen als ik vragen mag?

— In die van een zekere brave kamerbediende, Henri, antwoordde Raffles glimlachend.

De oude man schudde het hoofd, maar bracht de beide vrienden niettemin naar zijn eigen kamer, waar hij met een verbazing, die aan ongeloof grensde, getuige was van de metamorphose, die het uiterlijk van Brand onderging.

Binnen een kwartier had deze zich zo voortreffelijk gegrimeerd dat zelfs Raffles enige moeite had om de echte en de valse bediende uit elkaar te houden.

— Geef mijn vriend nu nog een van uw livreen, zei Raffles, en dan direct naar uw meester.

Even later waren de drie mannen, Brand gekleed in een livrei, die als voor hem gemaakt was, op weg naar de ziekenkamer.

Het is onmogelijk de verbazing te beschrijven van de oude heer Hearst, toen hij twee volkomen gelijke bedienden zag binnentreden.

Spoedig had Raffles hem echter op de hoogte gesteld van zijn plannen.

— Het is nodig, zei hij, dat mijn vriend in plaats van uw kamerbediende bij u waakt, want ik zal zijn diensten aanstonds nodig hebben.

— Maar Henri zelf dan? vroeg de zieke.

— Die moet hier in de buurt blijven, maar mag zich volstrekt niet vertonen voor ik hem roep. Ik heb hier een fluitje bij mij, dat een zeer schelle klank heeft. Zodra hij dat hoort, moet hij zich naar dit vertrek begeven. Hoe meer getuigen ik heb bij deze kleine comédie, welke ik op touw ga zetten, des te beter. Er zal hier wel ergens een kamertje zijn, waar hij zich lang kan verschuilen.

— O, ja mijnheer, dat zal wel gaan, antwoordde Henri.

— Goed ga daar dan heen en laat u niet zien, voor ik fluit.

Charles, ga naast het bed zitten, en zodra ik te voorschijn kom en een zeker iemand een revolver voorhoud, laat je dat aardige kunstje met de handboeien

nog eens zien.

— Maar als ik word weggestuurd, vroeg Brand.

— Dat zul je niet, als je je goed slapende houdt. Dat zal toch voor jou wel geen bezwaar zijn?

— Neen, als dat alles is, zal het wel gaan, antwoordde Brand lachend.

— Nu dan, ieder op zijn post beval Raffles.

Henri opende een deur, die met een kleedkamertje in verbinding stond en verschood zich daar.

Raffles gleed weer achter de gordijnen in de raamnis en Brand ging op de stoel naast het bed zitten.

Zo verstreek geruime tijd in een bijna duldeloze spanning.

Om elf uur hoorden de wakenden de buitendeur dichtvallen.

George Hearst kwam thuis.

Dadelijk sloeg Brand de armen over elkaar, liet zijn hoofd schuin op zijn borst zinken en begon zacht en zeer natuurgetrouw te snurken.

— Doe de ogen dicht, mijnheer Hearst en houd u slapende, beval Raffles. Opgelet, Charles.

Enkele minuten verstreken in grote spanning.

Toen ging de deur van de slaapkamer zacht open.

George Hearst trad binnen, zoals gewoonlijk met een glas limonade in de hand.

Maar hij bleef als aan de grond genageld staan.

Voor hem stond, alsof hij uit de bodem was verzezen, een lange, dreigende figuur, met een revolver waarvan de loop zacht glansde in het onzekere licht van het nachtpitje.

George Hearst deed een paar stappen achteruit met een vertrokken ge-laat.

— Wat moet dat betekenen? fluisterde hij hees, terwijl zijn rechterhand langzaam naar zijn zak tastte.

— Dat moet betekenen, Mike O'Flennan, dat je rijk uit is en dat je beter zoudt doen met je in het onvermijdelijke te schikken, klonk de rustige stem van Raffles. Weg die revolver!

Zijn hand schoot uit en het volgende

ogenblik viel een kleine revolver kletterend op de grond. Voor de man goed beseftte, wat er met hem gebeurde, keken zijn verwilderde blikken naar zijn polsen, waarom hem Brand met ongevenaarde behendigheid een paar van de stevigste stalen handboeien had geslagen.

Raffles bracht zijn fluitje aan de mond, terwijl hij te gelijkertijd het elektrische licht opdraaide.

De oude Henri trad binnen, bleek, maar kalm.

De zieke had zich in zijn bed opgericht en keek met verbijsterende blik van de een naar de ander.

Wat de geboeide man betreft, deze leek het meest op een in het nauw gedreven jakhals. Zijn tanden blikkerden vals door zijn half geopende lippen en zijn ogen gloeiden van machteloze haat.

— Laat ons er eens bij gaan zitten, Mike O'Flennan, zei Raffles kalm, want ik vrees, dat wij niet zo gauw gereed zullen zijn.

— Maar wat zegt gij toch, mijnheer, klonk een zwakke stem uit het bed, is hij dan niet mijn George?

— Hij heeft er alleen het uiterlijk van, mijnheer Hearst, antwoordde Raffles kalm, maar in werkelijkheid is hij een Ier, die, geloof ik, bij de politie te Dublin niet al te goed staat aangeschreven. Mijnheer is drie jaren geleden uit een gevangenis in zijn land ontsnapt en naar India gevlucht.

— Maar mijn zoon, mijn zoon, kreet de oude man.

— Uw zoon vertoeft in Voor Indië, mijnheer Hearst, en zal binnen een paar weken hier kunnen zijn.

— En de bewijzen? De bewijzen? siste Mike O'Flennan tussen zijn tanden.

— Ik ben zo vrij geweest er naar te zoeken en heb ze gevonden, antwoordde Raffles steeds even bedaard.

De geboeide man werd zo mogelijk nog bleker en liet zich op een stoel vallen.

— Doorzoek zijn zakken eens even met je gewone handigheid, Charles, zei Raffles. Ik heb een flauw vermoeden, dat onze vriend zekere diamanten bij zich heeft, waarnaar wij sedert enige

dagen zo vlijtig zoeken.

Snel doorzocht Brand de zakken van de misdadiger en de voering van diens kleding.

Mike O'Flennan dacht er zelfs niet aan zich te verzetten. Hij scheen te beseffen, dat het spel verloren was.

Eensklaps uitte Brand een kreet. Hij haalde een mesje uit zijn zak, sneed de voering van het vest van de geboeide dicht boven de heupen door.

Een in grijs papier gewikkeld pakje rolde op de grond.

Raffles raapte het op en opende het. Ongeveer anderhalf dozijn prachtige diamanten schitterden in het elektrische licht.

— Dat is in zoverre in orde, zei Raffles, terwijl hij de diamanten weer inpakte en bij zich stak. En nu, mijnheer Mike O'Flennan, zult gij wel zo goed zijn ons veel moeite te besparen door maar dadelijk te bekennen.

De geboeide man keek met starende blik voor zich uit, hief toen plotseling het hoofd op en vroeg, terwijl hij Raffles doordringend aankeek:

— Waarborgt gij mij straffeloosheid als ik alles vertel?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar wierp een blik op de zieke.

Deze knikte haastig met het hoofd en zei:

— Ja, ja. Laten wij niets doen, als hij maar zegt, wat er van mijn zoon geworden is. Bedenk toch, mijnheer, dat hij ons nog kwaad genoeg kan doen, als hij weigert om te zeggen, wat er met mijn zoon is gebeurd.

— Het verheugt mij, dat gij dat inziet, grinnikte Mike O'Flennan met een vals lachje. Nu, hoe is het, kan ik vrij uitgaan, als ik alles zeg?

— Zeg op, zei Raffles.

— Welnu dan. Anderhalf jaar geleden leerde ik in Bombay George Hearst kennen. Aanstonds viel ons beiden onze verbazende gelijkenis op en al gauw begreep ik dat ik daarvan gebruik zou kunnen maken. Wij sloten vriendschap en langzamerhand vertelde George Hearst mij alles uit zijn leven. Na verloop van tijd kon ik het er op wagen mij voor hem uit te geven.



— En waar heb je George Hearst gelaten? vroeg Raffles streng.

— In een kleine bungalow op vier mijlen afstand van Bombay. In de voering van mijn vest aan de andere zijde, kun je het adres en de namen van mijn helpers vinden.

— Kennen die medeplichtigen je ware naam?

— Natuurlijk. Ik moest hen wel alles vertellen.

— Heel goed. Dan zullen wij morgen vroeg, onmiddellijk een telegram aan die medeplichtigen zenden, met het bevel George Hearst dadelijk in vrijheid te stellen.

— O best, je doet maar, bromde Mike O'Flennan. In mijn verdere lotgevallen zullen jullie wel niet veel belangstellen.

— Neen, zwijg daar maar over, antwoordde Raffles kalm.

De volgende dag, nadat het telegram verzonden was, begaven Raffles en Brand de eerste als Lord William Aberdeen, zich naar de woning van de familie Fulton.

Met tranen van blijdschap in de ogen luisterde het echtpaar naar de verklaring van Raffles, die er zich wel voor wachte te vertellen, dat hij zelf en niemand anders, de geheimzinnige persoon was geweest, die dit alles tot zulk een goed einde had gebracht.

Raffles overhandigde Lucy, die hem met een blik van innige dankbaarheid beloonde, de prachtige juwelen en ontrok zich door een haastig vertrek aan verdere dankbetuigingen.

Toen zij weer op straat liepen, zei hij lachend:

— Ja. Toen wij een paar dagen geleden het huis van de familie Fulton verlieten, nam ik een hoed van de kap-

stok en in de rand vond ik een zwarte veeg, die mij zeer verdacht voorkwam. Ik rook er aan en al spoedig wist ik hier te doen te hebben met een haarkleurmiddel, dat in Voor-Indië vervaardigd en veel gebruikt wordt. Nu weet je, dat George Hearst zeer donker haar had en vanzelf deed zich de vraag voor, om welke redenen de verloofde van Lucy Fulton dan toch zijn haar wel zou verven.

— Maar waarom liep je bij die gelegenheid zo vlug de trap op om een paar woorden met Lucy te wisselen?

— Toen vroeg ik haar, of zij nooit enige verandering in de kleur van het hoofdhaar bij haar verloofde had opgemerkt.

— En wat was het antwoord?

— Dat het steeds gitzwart was geweest.

— En was dat alles?

— O neen, bij mijn ongewenst bezoek in de slaapkamer vond ik het flesje met kleurstof, waarmede hij gewoon was iedere ochtend zijn haar opnieuw te verven. En dat is alles. Ik vroeg verlof, op Scotland Yard het misdadigersalbum te mogen doorbladeren, en vond daarin een foto van een misdadiger Mike O'Flennan geheten, die sprekend op George Hearst leek, behalve dat hij rosblond was, en de rest was natuurlijk kinderspel.

Brand keek zijn vriend aan, greep zijn hand en zei op warme toon:

— Edward, er zijn maar weinig mensen, die jou evenaren in scherpte van opmerking en schranderheid. Jij noemt dit blijkbaar een kleinigheid, maar ik zal het altijd blijven beschouwen als een knap staaltje van je talent.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

## DE GEHEIMZINNIGE BOKSER

# 12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.<sup>80</sup> VOOR f 35.<sup>40</sup>

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.<sup>50</sup> of meer  
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN  
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

## BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266